Jamsai

丹姬

เงาเพลิงสะท้านปฐพี

๘

เอ๋อเหมย 峨嵋 เขียน
อวี้ แปล

มากกว่ารัก
ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน
ทดลองอ่าน
ทดลองอ่าน

จูจูมองเติ้งอวิ๋นฉี่อย่างเห็นใจอยู่บ้าง ใช้อาจารย์ของนางเป็นมาตรฐาน...พี่ชายท่านนี้มีแรงกดดันใหญ่หลวงนัก!

ทว่าอาจารย์ก็หล่อเหลาจริงๆ นางอยากจะป่าวประกาศบอกคนทั้งหมดใจแทบขาดว่า 'นักหลอมโอสถที่ดูอิสระเป็นธรรมชาติที่สุด สง่างามที่สุด ผึ่งผายที่สุดบนแท่นบวงสรวงท่านนั้นเป็นอาจารย์ของข้า!'

อิ่นจื่อจางเห็นจูจูมองเจิ้งเฉวียนพร้อมกับยิ้มเหมือนคนโง่ ในใจก็ให้คับข้องไม่ใคร่ชอบใจ อดไม่ไหวยื่นมือไปเขกศีรษะนางเข้าหนึ่งที "หมูโง่เง่า!"

จูจูมองเขาด้วยท่าทางบริสุทธิ์ไร้ความผิดยิ่งยวด อันที่จริงเจ้าคนโฉดขี้หึงยิ่งกว่าศิษย์พี่รองเสียอีก!

มากกว่ารัก
เงาเพลิงสะท้านปฐพี 8

เอ๋อเหมย เขียน อวี้ แปล

《丹姬》
Volume 08
Original story and characters created and copyright © 峨嵋 E Mei
Thai edition rights under license granted by 文心信息咨询工作室
(Wenxin Counseling Studio www.wenxinchuban.com)
Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.,
Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2329-7

ภาพประกอบ 434378395 / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงถนอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 299 บาท

Green Read by SCG Packaging
Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ผ่านมาแล้วแปดเดือน 'เงาเพลิงสะท้านปฐพี' ดำเนินมาถึงเล่มสุดท้ายแล้วค่ะ ช่วงเวลาแห่งความสุขช่างผ่านไปเร็วจริงๆ แต่เวลาจริงว่าเร็วแล้ว เวลาในเรื่องยังเร็วยิ่งกว่าอีกค่ะ เผลอแป๊บเดียวก็ผ่านไปหลายปี จูจูของเราจากที่หน้าตาบ้านนอกและบำเพ็ญตนไม่ได้ เปลี่ยนกลายเป็นผู้ฝึกตนผู้สง่างามและเก่งกล้า คนรอบตัวเธอก็เช่นกันค่ะ ไม่ว่าจะเจ้าคนโฉด พวกศิษย์พี่ อาจารย์ เรานักอ่านนับว่าอยู่กับพวกเขามาตั้งแต่แรกเริ่ม ก็อดจะใจหายนิดๆ ไม่ได้ที่นิยายเรื่องนี้กำลังจะจบลงแล้ว

แต่ก็อย่างที่อิ่นจื่อจางกล่าวไว้ในเล่มนี้ (กล่าวไว้ตรงไหน ลองหาดูนะคะ) ว่าคนเราสมควรอยู่กับปัจจุบันดีที่สุดแล้ว ดังนั้นพวกเราก็เอาตามนี้กันดีกว่าค่ะ ซึมซับทุกความรู้สึกไปกับแต่ละฉากแต่ละเหตุการณ์ที่เรื่องราวนำพาไป ตลกก็หัวเราะ เศร้าซึ้งก็ร้องไห้ ขัดใจก็โมโห ตื่นเต้นไปกับฉากต่อสู้ประชันขันแข่ง ซึ่งเงาเพลิงฯ ก็ยังคงสร้างหลากหลายอารมณ์ให้กับทุกคนได้ตั้งแต่เล่มแรก และจะเป็นเช่นนั้นไปจนกระทั่งหน้าสุดท้ายค่ะ ขอบคุณที่อยู่ด้วยกันกับพวกจูจูมาตลอดนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

* จูจู

ชื่อเดิมคือ 'ตันหวง' สตรีศักดิ์สิทธิ์ของสกุลตัน เพื่อหลบซ่อนจากหูตาและเงื้อมมือรัชทายาทแคว้นตัน นางจึงต้องอยู่ในร่างของเด็กสาวบ้านนอกที่ไม่มีตบะพลังสักกระผีก ทว่ากลับมีร่างแยกวิญญาณไฟเป็นลูกหมูที่ร้ายกาจยิ่ง

* อิ่นจื่อจาง

นายน้อยสิบสกุลหลินแห่งแคว้นอู่ คุณสมบัติดีเยี่ยม มีพลังธาตุเดี่ยวสายน้ำแข็งอันหาได้ยาก บัดนี้ได้รับการยอมรับจากดวงจิตวัตถุเทพ ได้เป็นเจ้าของเจดีย์อู่เสิน

* ตันเฟิ่ง

พี่สาวแท้ ๆ ของจูจู เป็นคนทรยศของสกุลตันเพราะหลงใหลในเยี่ยนซื่อเทียน ดำรงตำแหน่งพระอัครมเหสีแห่งราชวงศ์แคว้นตัน

* ตันหร่าน

นักหลอมโอสถขั้นแปด หากไม่นับตันเถิงคนทรยศและเฝินปี้ชิ่นที่ฟื้นคืนชีพ นับว่าเขามีอาวุโสมากที่สุดในสกุลตัน

* เยี่ยนเจี้ยนตี๋

หลังสละบัลลังก์ให้บุตรชายก็กลายเป็นไท่ซั่งหวง เป็นผู้ฝึกตนขั้นมหายานและนักหลอมโอสถขั้นแปด ครอบครองไฟชาดกลืนทอง ไฟสวรรค์อีกหนึ่งชนิด

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

71

นักหลอมโอสถขั้นห้าทั้งสามสิบเอ็ดคนของสกุลตันได้รับสัญญาณจากตันหร่านก็ออกเดินไปด้วยกัน

แม้จะกล่าวว่าเป็นการแลกเปลี่ยนความรู้ แต่ระหว่างสองฝ่ายกลับมีท่าทางพร้อมรบเต็มที่เหมือนว่าเตรียมจะยกพวกตีกัน

ผู้ฝึกตนขั้นกำเนิดใหม่จากสกุลเยี่ยนที่บนแท่นบวงสรวงพูดขึ้นว่า "เรื่องประลองวิชาหลอมโอสถนี้สุดท้ายยังคงต้องดูว่าแต่ละท่านสามารถหลอมยาลูกกลอนออกมาได้ระดับใด เชิญทุกท่านลงมือได้! ภายในหนึ่งวันผู้ใดหลอมยาลูกกลอนได้เป็นที่ยอมรับโดยทั่วกันว่าดีที่สุด ผู้นั้นก็จะเป็นอันดับหนึ่งในหมู่นักหลอมโอสถขั้นห้าแห่งดินแดนจิ้นเฉียน!"

สกุลเยี่ยนตั้งใจจะข่มสกุลตัน ก่อนหน้างานชุมนุมย่อมไม่มีทางให้โอกาสนักหลอมโอสถของสกุลตันได้เตรียมตัวเต็มที่ อย่างอื่นยังพอว่าแต่สมุนไพรวิเศษนั้นมิใช่สิ่งที่พวกเขาอยากได้ก็จะเสกออกมาได้ พวกเขา

จึงทำได้เพียงนำทรัพย์สมบัติที่เก็บหอมรอมริบมาในสมัยก่อนออกมาใช้แก้ขัด ยาลูกกลอนที่สามารถหลอมได้ใช่ว่าจะเป็นชนิดที่พวกเขาถนัด อย่างไรก็เป็นถึงยาลูกกลอนขั้นห้าขึ้นไป ยากยิ่งที่จะรวบรวมวัตถุดิบได้ครบถ้วน

นักหลอมโอสถสกุลตันไม่น้อยนับดูสมบัติในตัวแล้ว สีหน้าก็ต่างจืดเจื่อนขึ้นมา

ตันหร่านกับเฝินปี้ซิ่นแค่เห็นก็รู้ถึงความลำบากของพวกเขา เฝินปี้ซิ่นกลอกลูกตา กระซิบกับตันหร่านสองสามคำ ก่อนฝ่ายหลังจะหันไปกล่าวเสียงดังฟังชัดกับคนที่ล่างแท่น "นักหลอมโอสถของตระกูลเราขาดวัตถุดิบหลอมยาลูกกลอนอยู่บ้าง หากท่านใดสามารถอำนวยวัตถุดิบที่เหมาะสมได้จะได้รับยาลูกกลอนที่หลอมสำเร็จหลังจากนี้ครึ่งหนึ่งเป็นสิ่งตอบแทน หากหลอมไม่สำเร็จ สกุลตันของเราจะชดเชยด้วยยาลูกกลอนขั้นหกคุณภาพชั้นดีหนึ่งเม็ด"

ครั้นถ้อยคำนี้ถูกกล่าวออกไป เหล่าผู้ฝึกตนที่มาชมการประลองอยู่ล่างแท่นก็ตื่นเต้นคึกคักขึ้นมาทันที มีบางคนถึงขนาดอดรนทนไม่ไหวตะโกนบอกขึ้นแล้ว "ปรมาจารย์ทุกท่านขาดสมุนไพรวิเศษชนิดใดก็รีบบอกมาเถิด!"

ปกติถึงพวกเขาอยากขอให้นักหลอมโอสถขั้นห้าหลอมยาลูกกลอนให้ ขอร้องให้ตายก็ไม่แน่ว่าจะขอร้องได้ วันนี้ถึงกับมีเรื่องดีเช่นนี้ มิหนำซ้ำถึงจะล้มเหลวก็ยังได้รับยาลูกกลอนเป็นการชดเชย ต่อให้เป็นบรรดาสำนักตระกูลใหญ่ในกลุ่มพันธมิตรแคว้นตันก็ยังอดจะหวั่นไหวไม่ได้

ผู้ฝึกตนขั้นกำเนิดใหม่บนแท่นบวงสรวงที่สกุลเยี่ยนส่งมาเป็น

ผู้ดำเนินงานคิดไม่ถึงว่าสกุลตันจะมาไม้นี้ ทว่าถ้าออกปากห้ามต่อหน้าธารกำนัลก็ดูเป็นพฤติกรรมชั้นต่ำเกินไปหน่อย ถึงได้ชัยชนะแต่ก็ไร้ศักดิ์ศรี เขาจึงแค่นเสียงเย็น ทำเฉยไม่เข้าไปยุ่ง

เหล่านักหลอมโอสถสกุลตันเห็นผู้อาวุโสทำเช่นนี้ก็ไม่ห่วงศักดิ์ศรีหน้าตาแล้ว แต่ละคนพากันก้าวออกมาบอกชื่อสมุนไพรวิเศษที่ตนเองต้องการ เพียงแต่เมื่อทำเช่นนี้เหล่านักหลอมโอสถของสกุลเยี่ยนก็ได้รู้ล่วงหน้าว่าคู่ต่อสู้ของพวกตนจะหลอมยาลูกกลอนชนิดใด

ในบรรดานักหลอมโอสถทั้งสามสิบเอ็ดคนของสกุลตันมีถึงยี่สิบคนที่จะหลอมยาลูกกลอนขั้นหก! สีหน้าของนักหลอมโอสถสกุลเยี่ยนเริ่มจะไม่น่ามอง ความรู้สึกด้อยกว่ายามเผชิญหน้ากับนักหลอมโอสถสกุลตันที่มีมายาวนานตีขึ้นมาอีกครั้ง...พวกเขาสู้คนสกุลตันไม่ได้จริงๆ อย่างนั้นหรือ

มีเพียงนักหลอมโอสถขั้นห้าชั้นยอดสองคนที่ได้รับการดูแลเป็นพิเศษที่ไม่ได้เก็บเรื่องเหล่านี้มาใส่ใจ พวกเขาต่างได้รับยันต์จิตลูกกลอนที่เยี่ยนเจี้ยนตี๋กับสุดยอดนักเขียนยันต์ของสกุลเยี่ยนร่วมแรงกันทำขึ้นมาสามแผ่น อีกประเดี๋ยวนำออกมาใช้พร้อมกันทั้งหมด ต่อให้เป็นยาลูกกลอนขั้นหกก็ยังมีโอกาสหลอมสำเร็จอย่างน้อยเจ็ดส่วน น่าจะชนะได้แน่นอนอย่างมิต้องสงสัย

ทว่าพวกเขาก็ยังต่างรู้สึกแปลกใจยิ่งว่าไท่ซั่งหวงสิ้นเปลืองดวงจิตทำยันต์จิตลูกกลอนปึกใหญ่ในเวลานี้ มิกลัวจะกระทบภาวะร่างกายทำให้เสียเปรียบยามประลองกับพวกตันหร่านหลังจากนี้หรือไร

ควรต้องรู้ว่าการทำยันต์จิตลูกกลอนนั้นจำเป็นต้องผนึกจิตเสี้ยวหนึ่ง

ของสุดยอดนักหลอมโอสถเอาไว้ ถึงจะมีตบะสูงส่งขนาดเยี่ยนเจี้ยนตี๋ แต่แบ่งเสี้ยวดวงจิตออกมาจำนวนมากเพื่อผนึกลงยันต์ในครั้งเดียว ก็เป็นการเสียหายสิ้นเปลืองอย่างมาก ถ้าเป็นเวลาปกติย่อมจะไม่เป็นไร บำเพ็ญตบะสักปีสองปีก็กลับมาสมบูรณ์ดังเดิมได้

หากแค่คราวนี้เยี่ยนเจี้ยนตี๋ยังต้องเป็นตัวแทนสู้กับนักหลอมโอสถขั้นแปดสองคนของสกุลตันอีก การทำเช่นนี้ออกจะเสี่ยงเกินไปหน่อยแล้ว หากเกิดเรื่องไม่คาดฝันอะไรระหว่างการประลองสุดท้าย เช่นนั้นก็ได้ไม่คุ้มเสียเอาจริงๆ

การตัดสินว่าระหว่างสกุลตันหรือสกุลเยี่ยนตระกูลใดเหนือกว่าในวิชาหลอมโอสถ สุดท้ายต้องดูกันว่านักหลอมโอสถของตระกูลใดสามารถหลอมสุดยอดยาลูกกลอนออกมาได้ ความสำเร็จหรือความล้มเหลวของนักหลอมโอสถขั้นห้าถึงขั้นเจ็ดอย่างพวกเขาจึงไม่ได้สำคัญถึงเพียงนั้น

คำถามเดียวกันนี้ก็ติดอยู่ในใจของเยี่ยนเจี้ยนตี๋เช่นกัน ภายในเขตหวงห้ามอันเป็นที่บำเพ็ญตบะของเชื้อพระวงศ์สกุลเยี่ยนที่เขาด้านหลังวังหลวงเมืองหลิงตัน เยี่ยนเจี้ยนตี๋กล่าวเสียงเย็นกับเยี่ยนซื่อเทียนด้วยสีหน้าเคร่งเครียด "ในเมื่อเจ้าไม่มีลูกกลอนประสานดวงจิต แล้วเหตุใดถึงได้หลอกให้พ่อไปทำยันต์จิตลูกกลอนตั้งมากมายเพียงนั้น! หรือเจ้าไม่ใส่ใจชื่อเสียงของสกุลเยี่ยนจริงๆ!"

ลูกกลอนประสานดวงจิตเป็นยาลูกกลอนขั้นเก้าในตำนานที่สามารถบำรุงฟื้นฟูดวงจิตได้ในชั่วพริบตา เยี่ยนซื่อเทียนได้ใช้มันมาขอให้เยี่ยนเจี้ยนตี๋ช่วยตนทำยันต์จิตลูกกลอนจำนวนมาก

เยี่ยนซื่อเทียนทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น พูดยิ้มๆ ว่า "ถ้าลูกไม่เอ่ยถึงลูกกลอนประสานดวงจิต เสด็จพ่อจะทรงยอมสำแดงฝีพระหัตถ์ทำยันต์จิตลูกกลอนหรือพ่ะย่ะค่ะ เรื่องชื่อเสียงของสกุลเยี่ยนนั้นเสด็จพ่อทรงวางพระทัยเถิด ถ้าไม่มีความมั่นใจพอ ลูกคงไม่ไปท้าสู้กับสกุลตันโดยไม่ไตร่ตรองแน่"

"เจ้ามีวิธีรับมือตันหว่านกับเฝินปี้ชิ่น? เรื่องนี้ถ้าทำได้ไม่แนบเนียนเกรงว่าถึงชนะไปก็ยังถูกผู้ฝึกตนในใต้หล้าหยามหยัน แล้วไหนจะตันหวงอีก เฝินปี้ชิ่นบอกว่าไม่กี่ปีก่อนตันหวงหลอมลูกกลอนมหาสังสารวัฏให้นาง ถ้าเรื่องนี้เป็นความจริง ตันหวงไม่ออกหน้ามาก็ช่างเถอะ แต่ถ้านางกล้ามาพ่อก็ไม่มั่นใจเลยว่าจะเอาชนะนางได้" เยี่ยนเจี้ยนตี๋ขมวดคิ้วกล่าว

"เรื่องนี้เสด็จพ่อไม่ต้องทรงทำอะไร แค่เตรียมพระองค์ให้พร้อมต่อการประลองในอีกไม่กี่วันก็พอ" เยี่ยนซื่อเทียนพูดอย่างขอไปที

เยี่ยนเจี้ยนตี๋จนใจ ตอนนี้สิ่งที่เขาพอจะยกมาข่มบุตรชายได้ก็เหลือเพียงฐานะบิดานี้ เยี่ยนซื่อเทียนจะทำอะไร เขาห้ามไม่ได้โดยสิ้นเชิง อีกทั้งขณะที่บุตรชายเติบโตพรวดพราด ในใจเขาก็เกิดความหวาดกลัวรุนแรงเข้มข้นขึ้นมาอย่างห้ามตัวเองไม่ได้ เขารู้ว่าการตายของเยี่ยนซื่อผู้เป็นบิดามีความเกี่ยวข้องกับบุตรชายตน แม้แต่ปู่แท้ๆ ยังลงมือได้ คนต่อไปใช่ถึงคราวเขาหรือไม่

เยี่ยนเจี้ยนตี๋ไม่กล้าคิดให้มาก ทำได้เพียงพยายามบำเพ็ญตนสุดชีวิต หวังจะได้ขึ้นสวรรค์ในเร็ววัน แต่ความหวาดกลัวนี้ก็ดันกลายเป็นจิตมารของเขา ไม่กี่ปีมานี้ตบะของเขาจึงไม่ก้าวหน้า ซ้ำยังถอยหลัง

เยี่ยนซื่อเทียนมองส่งบิดาจากไป ริมฝีปากเผยรอยยิ้มเยียบเย็น

ชวนครั่นคร้ามออกมา เขาไม่เคยหวังจะอาศัยเยี่ยนเจี้ยนตี๋เอาชนะตันหร่านหรือแม้แต่พวกตันหวงโดยสิ้นเชิง

"ถ้าหวงเอ๋อร์ยอมมา...สกุลเยี่ยนจะแพ้หรือชนะมีอะไรต้องกังวล" เยี่ยนซื่อเทียนถอนหายใจเบาๆ ในถ้อยคำมีแววโปรดปรานให้ท้ายกระหายอยากและ...ความเยียบเย็นสุดซึ้ง

อีกด้านหนึ่ง เหล่านักหลอมโอสถสกุลตันรวบรวมสมุนไพรวิเศษที่ต้องใช้ในการหลอมโอสถได้ครบเป็นส่วนใหญ่แล้ว ซ้ำในระหว่างนั้นยังเกิดเหตุการณ์ที่ผู้ฝึกตนสองคนต่างอยากจะส่งสมุนไพรวิเศษชนิดเดียวกันมาให้ ผลคือไม่มีใครยอมใครจนหวิดจะมีการใช้กำลังกัน

กล่าวถึงเรื่องหลอมยาลูกกลอน นักหลอมโอสถสกุลตันเหล่านี้ไม่เคยกลัวจะต้องสู้กับใครหน้าไหนในขั้นเดียวกันอยู่แล้ว ต่างคนต่างจัดเตรียมข้าวของแล้วหาตำแหน่งเหมาะล่างแท่นบวงสรวงไฟสวรรค์ นั่งขัดสมาธิลงกับพื้น หยิบเตาหลอมออกมาเริ่มลงมือ

นักหลอมโอสถขั้นห้าจำนวนเจ็ดสิบคนเต็มๆ หลอมยาลูกกลอนพร้อมกันอยู่ในที่นี้ นี่เป็นฉากเหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่ถึงระดับใด โดยปกติชั่วชีวิตยังไม่มีโอกาสได้เห็นนักหลอมโอสถหลอมยาลูกกลอนต่อหน้าธารกำนัลแม้แต่คนเดียว บัดนี้กลับได้เห็นทีเดียวถึงเจ็ดสิบคน ซ้ำแต่ละคนก็ยังเป็นถึงนักหลอมโอสถขั้นห้า

นักหลอมโอสถเหล่านี้ไม่ว่าคนใดล้วนแต่มีตบะขั้นหลอมรวมไปจนถึงขั้นกำเนิดใหม่ ไม่จำเป็นต้องอาศัยไฟพิภพในการหลอมนานแล้ว เมื่อปล่อยไฟแท้จากลูกกลอนปราณทองหรือบ้างก็ไฟแท้จากดวงจิต

ขั้นกำเนิดใหม่ออกมาพร้อมกัน พลานุภาพนั้นก็ยากจะใช้ถ้อยคำมาพรรณนา

สีสันและคุณสมบัติพิเศษของเปลวไฟแต่ละชนิดล้วนเกี่ยวข้องกับเคล็ดวิชาที่ผู้ฝึกตนฝึกตามปกติ รวมถึงไฟสัตว์ไฟศักดิ์สิทธิ์ที่แต่ละคนดูดซับเข้าไป ในชั่วขณะนั้นล่างแท่นบวงสรวงไฟสวรรค์จึงมีเปลวไฟสารพัดสีบินว่อน ดูยิ่งใหญ่ตระการตาอย่างที่สุด

ผู้ฝึกตนที่เดิมทีมุงดูอยู่ด้านหน้าสุดถูกพลังกดดันจากไฟแท้ของเหล่านักหลอมโอสถบีบคั้นจนต้องพากันถอยกรูด ทั่วทั้งงานสับสนวุ่นวาย ถ้ามิใช่ทุกคนกลัวจะพลาดฉากยอดเยี่ยมไปคงได้ทนไม่ไหววิวาทกันขึ้นมาแล้ว

สายตาของพวกจูจูต่างมองไปที่นักหลอมโอสถของสกุลเยี่ยน ครั้งนี้เยี่ยนซื่อเทียนน่าจะเตรียมการอะไรไว้ หากว่ากันถึงความรู้ความสามารถแท้จริง จูจูไม่กังวลเลยว่าคนของสกุลตันจะแพ้ให้คนของสกุลเยี่ยน การที่สกุลตันครองอันดับหนึ่งในด้านการหลอมยาลูกกลอนเพียงผู้เดียวมาตลอดหลายปีมิได้เป็นเพียงชื่อเสียงจอมปลอม

หากแต่เรื่องที่หนิวหงหงใช้ยันต์จิตลูกกลอนเอาชนะเฉียนหลางได้เตือนพวกนางว่าเป็นไปได้มากยิ่งว่าสกุลเยี่ยนจะใช้อุบายอื่นมาเอาชนะ

กัวไจสามศิษย์อาจารย์มองทางนั้นทีทางนี้ที ตื่นเต้นเป็นกังวลยิ่งกว่าเหล่านักหลอมโอสถบนแท่นประลองเสียอีก

"เปลวไฟนี้ดูแปลกนัก ถึงกับเป็นสีเขียว!"

"สีขาวก็มี สีม่วงสีน้ำเงินก็มีด้วย!"

คนส่วนใหญ่ก็มีท่าทางเหมือนพวกเจิงซู่ เห็นอะไรก็แปลกใหม่ไปหมด พากันแอบวิพากษ์วิจารณ์อย่างเงียบๆ

ดวงอาทิตย์คล้อยลงทางทิศตะวันตก พริบตาเดียวก็เที่ยงคืน กลิ่นหอมของยาลูกกลอนหลายสายโชยออกมาจากเตาหลอมโอสถ นักหลอมโอสถสกุลตันคนหนึ่งหลอมยาลูกกลอนขั้นห้าได้สำเร็จเจ็ดเม็ดเป็นคนแรก!

แรกเริ่มมีผู้ประเมินปริมาณของสมุนไพรวิเศษไว้คร่าวๆ ว่าน่าจะหลอมยาลูกกลอนออกมาได้ราวสิบเม็ด เช่นนั้นก็หมายความว่านักหลอมโอสถสกุลตันที่หลอมเสร็จคนแรกนี้หลอมสำเร็จถึงเจ็ดส่วนในจำนวนนั้นยังมีถึงสองเม็ดที่เป็นคุณภาพชั้นกลางด้วย

เสียงชื่นชมจากเหล่าผู้ฝึกตนที่มุงดูอยู่รอบนอกดังขึ้นต่อกันเป็นระลอก พากันพูดว่าสมแล้วที่เป็นนักหลอมโอสถจากสกุลตัน ช่างร้ายกาจโดยแท้

ระหว่างที่เสียงชื่นชมยังดังอยู่ นักหลอมโอสถสกุลตันอีกสองคนก็หลอมยาลูกกลอนขั้นห้าได้สำเร็จเจ็ดและหกเม็ดเช่นกัน แต่ต่างมีเพียงคนละเม็ดที่คุณภาพชั้นกลาง สามคนสบตากันแล้วหัวเราะเจื่อน หาได้มีสีหน้าดีใจเสียเท่าไร

สำหรับนักหลอมโอสถข้างนอก หลอมสำเร็จหกเจ็ดส่วนนับว่าไม่เลวอย่างยิ่งแล้ว แต่สำหรับนักหลอมโอสถสกุลตัน หลอมยาลูกกลอนในขั้นเดียวกัน หากไม่ได้มีเหตุผิดพลาด การหลอมสำเร็จเท่านี้ถือว่าอยู่ในขีดขั้นต่ำที่สุด

ตูม! กลิ่นไหม้โชยออกมาจากเตาหลอมโอสถของนักหลอมโอสถคนหนึ่ง

จากสกุลเยี่ยน นักหลอมโอสถผู้นั้นมีสีหน้าห่อเหี่ยวกระอักกระอ่วน ยาลูกกลอนทั้งเตาถึงกับเสียไปแล้วเก้าส่วน เม็ดเดียวที่เหลือก็กลายเป็นยาลูกกลอนหลอมสำเร็จได้อย่างถูไถ

เหล่าผู้ฝึกตนสกุลเยี่ยนต่างมีสีหน้าไม่น่ามองอยู่บ้าง พวกจูจูกลับหาได้รู้สึกผ่อนคลายเสียเท่าไร เยี่ยนซื่อเทียนไม่มีทางลงทุนจัดงานชุมนุมนี้ขึ้นโดยที่รู้ทั้งรู้ว่าสู้ไม่ได้เพื่อให้สกุลตันได้หน้าได้ตาไปเด็ดขาด

"ยันต์จิตลูกกลอน!" จูจูพลันพูดขึ้นเสียงเบา ในขณะเดียวกันตันหร่าน เฝินปี้ชิ่น และเจิ้งเฉวียนที่บนแท่นบวงสรวงเองก็เลื่อนสายตาไปมองสองคนในหมู่นักหลอมโอสถจำนวนมากจากสกุลเยี่ยนพร้อมกันเช่นกัน

"พวกขยะพวกนี้ต้องอาศัยยันต์จิตลูกกลอนมาเอาชนะอย่างที่คิดจริงๆ! ทว่าหลอมยาลูกกลอนขั้นห้าต่อให้ใช้ยันต์จิตลูกกลอนเข้าช่วยแล้วก็ยังเพิ่มประสิทธิผลได้จำกัดกระมัง" ตี่ฉานซั่งขยี้หน้าพลางว่า

"พวกเขาใช้สามแผ่นในครั้งเดียว คนละสามแผ่น...ที่พวกเขาหลอมล้วนเป็นยาลูกกลอนขั้นหกกับขั้นเจ็ด" จูจูขมวดคิ้วกล่าว

"ยันต์จิตลูกกลอนกลายเป็นของไร้ค่าราคาถูกเพียงนี้ตั้งแต่เมื่อใดกัน!" ตี่ฉานซั่งถลึงตาพูด เขาชำนาญด้านยันต์ ย่อมจะรู้ดีถึงความยากและสิ่งที่ต้องใช้แลกเปลี่ยนในการทำยันต์

จีโยวกู่ถามขึ้นว่า "นักหลอมโอสถที่ทำยันต์จิตลูกกลอนได้ในสกุลเยี่ยนมีอยู่กี่คน"

จูจูคิดเล็กน้อยก่อนตอบ "ครึ่งปีก่อนตันเถิงได้รับบาดเจ็บสาหัสตัดเขาออกไป นักหลอมโอสถขั้นแปดที่ใช้การได้ในสกุลเยี่ยนเท่าที่ข้ารู้

ก็มีเพียงเยี่ยนเจี้ยนตี๋ผู้เดียว"

อิ่นจื่อจางเองก็อดจะแปลกใจไม่ได้เช่นกัน "ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เยี่ยนซื่อเทียนตัดใจให้เยี่ยนเจี้ยนตี๋สิ้นเปลืองพลังทำยันต์จิตลูกกลอนตั้งมากเพียงนี้ลงได้อย่างไร" ลำพังแค่การประลองของนักหลอมโอสถขั้นห้าก็ใช้ตั้งหกแผ่น เช่นนั้นการประลองของนักหลอมโอสถขั้นหกขั้นเจ็ดหลังจากนี้จะทำเช่นไร

ยกเว้นว่าสกุลเยี่ยนจะยังมีนักหลอมโอสถขั้นแปดคนอื่นที่เอาชนะตันหร่านกับเฝินปี้ชิ่นในตอนสุดท้ายได้แน่นอน มิเช่นนั้นการกระทำเช่นนี้ก็โง่เขลาอย่างไม่มีใดเทียมเลยทีเดียว

ตันหร่าน เฝินปี้ชิ่น และเจิ้งเฉวียนที่บนแท่นบวงสรวงล้วนคิดถึงปัญหานี้ได้ ยันต์จิตลูกกลอนมากมายเพียงนี้ไม่ได้เสกออกมาจากอากาศเด็ดขาด เยี่ยนซื่อเทียนคิดจะเล่นอะไรกันแน่

กระนั้นพวกเขาไม่อาจหาหลักฐานเป็นชิ้นเป็นอันได้เลยว่าสองคนนั้นใช้ยันต์จิตลูกกลอน นักหลอมโอสถทั้งหมดล้วนสัมผัสได้ แต่ยันต์จิตลูกกลอนกลายเป็นเถ้าอยู่ในมือของสองคนนั้นแล้ว หากอีกฝ่ายกัดฟันไม่ยอมรับพวกเขาก็ทำอะไรไม่ได้โดยสิ้นเชิง

นักหลอมโอสถสกุลตันที่กำลังประลองกันอยู่บนแท่นบวงสรวงก็มีคนรู้สึกได้ถึงยันต์จิตลูกกลอนเช่นกัน คนที่จิตแห่งเต๋าอ่อนแอพลันได้รับผลกระทบ ทางด้านสกุลตันจึงมีคนทำยาลูกกลอนเสียไปสองเตา

ตันหร่านพูดขึ้นด้วยสีหน้าสงบนิ่ง "ตนเองมีความสามารถระดับใดสามารถหลอกผู้อื่นได้ แต่หลอกตนเองไม่ได้ ไม่มีใครจะพึ่งยันต์จิตลูกกลอน

ไปได้ชั่วชีวิต นักหลอมโอสถของสกุลตันเราต้องเก็บยันต์แค่ไม่กี่แผ่นมาใส่ใจตั้งแต่เมื่อใดกัน"

เหล่านักหลอมโอสถที่ด้านข้างเขาจิตใจกระเตื้องขึ้น ผู้อาวุโสมั่นใจเช่นนี้ พวกเขายังจะต้องกลัวอะไร การประลองของนักหลอมโอสถขั้นห้าใช้ยันต์จิตลูกกลอนได้ แต่การประลองขั้นเจ็ดขั้นแปด อีกฝ่ายจะยังใช้มันได้เชียวหรือ

ผู้ฝึกตนขั้นกำเนิดใหม่จากสกุลเยี่ยนบนแท่นบวงสรวงย่อมจะได้ยินคำของตันหร่านเช่นกัน แม้ภายนอกจะทำเป็นไม่สนใจ แต่ในใจกลับอดจะร้อนตัวอยู่บ้างไม่ได้

ทิศตะวันออกมีสีขาวพุงปลา* ปรากฏขึ้นรางๆ นักหลอมโอสถทั้งเจ็ดสิบคนก็หลอมเสร็จแล้วเป็นส่วนใหญ่ รวมถึงนักหลอมโอสถที่มาจากภายนอกอย่างพวกเฉียนหลางด้วย ที่พวกเขาหลอมล้วนเป็นยาลูกกลอนขั้นห้า โอกาสหลอมสำเร็จมีตั้งแต่สี่ถึงหกส่วน อยู่ในระดับกลางในหมู่นักหลอมโอสถ

หลอมยาลูกกลอนต่อหน้าธารกำนัลและยิ่งมีนักหลอมโอสถจำนวนมากเพียงนี้หลอมโอสถพร้อมกันด้วยแล้ว สิ่งรบกวนจากภายนอกย่อมมีมากนัก การสำแดงความสามารถล้วนจะได้รับผลกระทบ ทำผลงานได้เท่านี้พวกเฉียนหลางก็พอใจยิ่งยวดแล้ว ถึงอย่างไรพวกเขาก็ไม่เคยคิดว่าตนเองจะเอาชนะเหล่านักหลอมโอสถจากแคว้นตันได้

โดยภาพรวม ไม่ว่าเรื่องสัดส่วนหลอมสำเร็จหรือเรื่องคุณภาพยาลูกกลอน นักหลอมโอสถของสกุลตันล้วนแต่เหนือกว่าสกุลเยี่ยนทั้งสิ้น

* ชาวจีนนิยมเปรียบเปรยสีของขอบฟ้าในเวลาใกล้รุ่งว่าสีขาวพุงปลา

ผลงานที่ดีที่สุดของนักหลอมโอสถสกุลตันคือหลอมยาลูกกลอนขั้นห้าได้สำเร็จเก้าส่วน ยาลูกกลอนขั้นหกสำเร็จห้าส่วน ผลงานนี้ไม่มีนักหลอมโอสถจากสกุลเยี่ยนคนใดเทียบได้

ตอนนี้แค่รอดูยาลูกกลอนที่นักหลอมโอสถไม่กี่คนสุดท้ายหลอมออกมาก็จะรู้แล้วว่าใครแพ้ใครชนะ

กลิ่นหอมของยาลูกกลอนโชยออกมาเป็นระลอก นักหลอมโอสถสกุลเยี่ยนสองคนที่เหลือและนักหลอมโอสถสกุลตันอีกคนถึงเวลาหลอมเสร็จเปิดเตาในที่สุด

นักหลอมโอสถทั้งสองคนจากสกุลเยี่ยนนั้นก็คือสองคนที่มียันต์จิตลูกกลอน

"สำเร็จ!" นักหลอมโอสถสกุลเยี่ยนคนหนึ่งในนั้นตะโกนเสียงดัง ยาลูกกลอนขั้นหกแปดเม็ดพุ่งออกมาจากในเตา คนทั่วทั้งบริเวณต่างตะลึงไป

นักหลอมโอสถผู้นั้นวางยาลูกกลอนขั้นหกทั้งแปดเม็ดลงในจานหยกที่เบื้องหน้าด้วยท่าทางกระหยิ่มยิ้มย่อง ช้อนตาขึ้นมองไปทางสกุลตันกลับเห็นพวกเขาแต่ละคนมีสีหน้าเฉยเมย ไม่มีแม้แต่เศษเสี้ยวความอิจฉาหมดกำลังใจ หลายคนในจำนวนนั้นยังถึงขนาดมองเขาด้วยสายตาเหยียดหยามดูแคลนด้วยซ้ำ อารมณ์ตื่นเต้นพลุ่งพล่านเต็มอกจึงสลายไปกว่าค่อนทันที

"ขั้นเจ็ด!"

"ยาลูกกลอนขั้นเจ็ด!"

ผู้ฝึกตนจำนวนมากที่อยู่ด้านล่างแท่นบวงสรวงพากันร้องอุทานขึ้นมา

นักหลอมโอสถของสกุลเยี่ยนอีกคนก็หลอมสำเร็จแล้วเช่นกัน เขาใช้ตบะของนักหลอมโอสถขั้นห้าหลอมยาลูกกลอนขั้นเจ็ดข้ามขั้น โดยที่หลอมออกมาได้สำเร็จถึงสองเม็ด!

นี่เป็นกลยุทธ์ที่ถูกกำหนดไว้ก่อนแล้ว ผู้ฝึกตนสองคนจากสกุลเยี่ยนที่ได้รับยันต์จิตลูกกลอนสามแผ่นนี้คนหนึ่งหลอมยาลูกกลอนขั้นหก อีกคนหลอมยาลูกกลอนขั้นเจ็ด ต่อให้มียันต์จิตลูกกลอนอยู่ในมือ แต่จะหลอมยาลูกกลอนขั้นเจ็ดได้สำเร็จหรือไม่ก็ยังไม่รู้ได้ แต่ขอเพียงหลอมสำเร็จแม้เพียงเม็ดเดียวก็เชิดหน้ามองคนในระดับเดียวกันได้แล้ว ต่อให้นักหลอมโอสถสกุลตันจะสำแดงความสามารถเกินขั้น หลอมยาลูกกลอนขั้นหกสำเร็จเต็มสิบส่วนก็ทำได้เพียงต้องก้มหัวยอมแพ้

เหล่าผู้ฝึกตนของสกุลเยี่ยนไชโยโห่ร้องนำขึ้นมา ผู้ฝึกตนคนอื่นที่ไม่รู้เบื้องหลังก็เปล่งเสียงให้กำลังใจไปด้วย

ท่ามกลางเสียงร้องให้กำลังใจดังก้องฟ้า นักหลอมโอสถคนเดียวที่เหลืออยู่ของสกุลตันก็ลุกขึ้นยืนอย่างช้าๆ ในเตาหลอมโอสถเบื้องหน้าเขามีแสงทองเปล่งประกายระยิบระยับ ยาลูกกลอนขั้นเจ็ดสามเม็ดพุ่งฝ่าเตาหลอมออกมา!

เสียงไชโยโห่ร้องของบรรดาคนสกุลเยี่ยนขาดชะงักลงทันควัน เบิกตามองนักหลอมโอสถคนนั้นอย่างไม่อยากเชื่อสายตาตัวเอง เป็นไปได้อย่างไร!

คนจำนวนมากจำเขาได้ทันที...ตันตู้ศิษย์เอกคนโตของตันเถิง! เขาเป็นหนึ่งในนักหลอมโอสถสกุลตันเพียงไม่กี่คนที่ไม่ได้ขอรวบรวมสมุนไพรวิเศษจากผู้ฝึกตนด้านล่างแท่นบวงสรวง นักหลอมโอสถขั้นสูง

จำนวนหนึ่งรู้สึกได้ว่าเขากำลังหลอมยาลูกกลอนขั้นเจ็ด ทว่าแม้แต่คนทางสกุลตันเองก็ยังไม่คิดว่าเขาจะทำสำเร็จ

หากแต่เขาก็ทำสำเร็จแล้ว ทั้งยังหลอมสำเร็จได้ถึงสามส่วนโดยที่ไม่ได้ใช้ของประเภทยันต์จิตลูกกลอนเข้าช่วยอีกด้วย

การหักมุมนี้มาอย่างกะทันหันเกินไป เหล่านักหลอมโอสถสกุลตันมองเขาอย่างอึ้งทึ่ง ถึงขนาดลืมร้องให้กำลังใจเลยทีเดียว

ตันตู้หน้าซีดเผือดไม่มีสีเลือดแม้แต่กระผีกเดียว กำยาลูกกลอนสามเม็ดนั้นขึ้นมาเดินไปเบื้องหน้าตันเถิงทีละก้าว คุกเข่าทั้งสองลงโขกศีรษะคำนับเขาสามรอบก่อนว่า "นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่ข้าจะเรียกท่านว่าอาจารย์แล้ว"

พูดจบก็วางยาลูกกลอนขั้นเจ็ดสามเม็ดนั้นลง ก่อนลุกขึ้นเดินไปทางนักหลอมโอสถสกุลตันโดยไม่เหลียวหน้ากลับมามอง เดินไปได้ครึ่งทางร่างกายก็โงนเงน พลันทรุดล้มลงกับพื้น

เหล่านักหลอมโอสถสกุลตันซอยเท้าปราดไปตรวจดูอาการของเขาพบว่าลูกกลอนปราณทองของเขาแหลกละเอียดแล้ว...เขาถึงกับใช้ตบะทั้งหมดของตัวเองเป็นสิ่งแลกเปลี่ยนเพื่อหลอมยาลูกกลอนขั้นเจ็ดทั้งสามเม็ดเมื่อครู่นี้ออกมา!

ตันเถิงสีหน้าบิดเบี้ยวทันที เก็บยาลูกกลอนทั้งสามเม็ดที่ตันตู้วางทิ้งไว้ขึ้นมาในมือ ผู้ฝึกตนขั้นกำเนิดใหม่ช่วงปลายที่สง่าผ่าเผยคนหนึ่งถึงกับอดจะสองตาแดงก่ำไม่ได้เช่นกัน

ตันตู้เป็นหลานชายห่างๆ ของเขา เขาเลี้ยงดูมาตั้งแต่เล็ก ระหว่างทั้งสองผูกพันใกล้ชิดกว่าพ่อลูกเสียอีก แม้แต่อัจฉริยะที่เย่อหยิ่งขนาด

เจิ้งเฉวียนก็ยังยอมรับว่าในอนาคตตันตู้อาจจะประสบความสำเร็จยิ่งกว่าตัวเขา

ยาลูกกลอนขั้นเจ็ดสามเม็ดนั้นคือลูกกลอนยืดอายุที่โด่งดังไปทั่วหล้า แต่ละเม็ดสามารถยืดอายุขัยของผู้ฝึกตนได้หนึ่งร้อยปี เพียงแต่วัตถุดิบหายากยิ่งยวด ต่อให้เป็นตอนที่ตันเถิงยังเป็นผู้อาวุโสสกุลตันก็ยังไม่สามารถรวบรวมได้ครบ

ขณะตันตู้เพิ่งเลื่อนขึ้นเป็นนักหลอมโอสถขั้นสามได้เคยพูดกับเขาว่าจะรวบรวมสมุนไพรวิเศษมาหลอมให้เขาด้วยตัวเองเตาหนึ่ง

ตันเถิงเองก็ไม่เคยคิดเลยว่าลูกศิษย์จะคิดคำนึงถึงเรื่องนี้มาตลอด และยิ่งคิดไม่ถึงเลยว่านักหลอมโอสถผู้เป็นเลิศที่ในสายตาคนทั้งหมดเห็นว่ามีหนทางภายหน้าไร้ขีดจำกัด มีโอกาสได้รับช่วงต่อจากเขา และถึงขนาดอาจก้าวเดินไปได้ไกลกว่าเขาจะทำตามคำสัญญาเมื่อหลายปีก่อนในสถานการณ์เช่นนี้...ใช้การทำลายตัวเองเป็นเครื่องแลกเปลี่ยนในการทำคำสัญญาให้เป็นจริง

ตันเถิงกำยาลูกกลอนสามเม็ดนั้นไว้ด้วยท่าทางสติไม่อยู่กับตัว เหม่อมองไปทางตันตู้อยู่เป็นนานสองนานโดยไม่พูดอะไร

เยี่ยนชงศิษย์อีกคนของเขาก้าวมาหาทำท่าอยากจะพูดอะไร แต่กลับไม่รู้ว่าควรเอ่ยปากอย่างไรดี ผ่านไปครู่ใหญ่แววโศกเศร้าปวดร้าวบนหน้าตันเถิงก็ค่อยๆ สลายไป เขาสะบัดแขนเสื้อกลับไปนั่งขัดสมาธิลงที่เดิม

ทางด้านสกุลตัน เนื่องจากตันตู้หลอมลูกกลอนยืดอายุขั้นเจ็ดออกมาได้สามเม็ดจึงเอาชนะนักหลอมโอสถจากสกุลเยี่ยนไปได้ แต่

เมื่อเห็นการกระทำของตันตู้กลับไม่มีใครดีใจออก

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกะทันหันและน่าสังเวชใจเกินไป ผู้ฝึกตนจำนวนมากทั้งบนและล่างแท่นบวงสรวงต่างเงียบลงพร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย

ผู้ฝึกตนขั้นกำเนิดใหม่จากสกุลเยี่ยนที่รับผิดชอบดำเนินงานชุมนุมลุกขึ้นยืนกล่าวว่า "การประลองของนักหลอมโอสถขั้นห้าผ่านไปแล้ว ต่อไปก็เชิญนักหลอมโอสถขั้นหกขึ้นประลองได้"

สถานการณ์กลับตาลปัตร นักหลอมโอสถสกุลเยี่ยนพ่ายแพ้ภายใต้น้ำมือของนักหลอมโอสถสกุลตัน เขาจึงข้ามเรื่องผลการแข่งขันไปประกาศเริ่มการประลองของนักหลอมโอสถขั้นหกเสียดื้อๆ

นักหลอมโอสถขั้นหกของสกุลเยี่ยนกับอีกสามคนที่ทรยศสกุลตันมาเข้ากับพวกเขารวมมีทั้งหมดสิบเอ็ดคน ในขณะที่ฝ่ายสกุลตันมีเพียงเจ็ดคน เมื่อรวมสองคนที่แคว้นตันส่งไปประจำยังสำนักในกลุ่มพันธมิตรและสามคนจากสามสำนักใหญ่แห่งแคว้นอู่แล้ว จำนวนคนในการประลองรอบนี้ก็น้อยกว่ารอบก่อนอยู่อักโข มีเพียงยี่สิบสามคน ไม่ถึงหนึ่งในสามของรอบก่อน

นักหลอมโอสถสกุลตันล้วนรู้ว่าในมือของคนสกุลเยี่ยนมียันต์จิตลูกกลอนอยู่ ในแววตาที่ประเมินมองพวกเขาจึงไม่มีความลนลานหวาดกลัวแม้แต่กระผีกเดียว มีก็เพียงความดูถูกดูแคลนอย่างเข้มข้น

นักหลอมโอสถสกุลเยี่ยนแต่ละคนมีสีหน้าท่าทางเคร่งขรึมเย็นชาเพียงแสร้งทำเป็นว่ามองไม่เห็น

หนิวหงหงที่ถอยออกไปอยู่ด้านข้างแล้วแค่นเสียงพูดว่า "เอาชีวิตเข้าแลกถึงหลอมยาลูกกลอนขั้นเจ็ดออกมาได้สามเม็ด มีอะไรน่าภาคภูมิกัน"

เฉียนหลางจึงพูดอย่างเย็นเยียบ "คนที่ไม่มียันต์จิตลูกกลอนช่วยก็หลอมยาลูกกลอนในขั้นเดียวกับตัวเองได้สำเร็จไม่ถึงห้าส่วน ไม่คู่ควรแม้แต่จะเลียพื้นรองเท้าให้ผู้อื่น!"

การประลองเมื่อครู่นี้ในมือหนิวหงหงไม่มียันต์จิตลูกกลอนจึงหลอมยาลูกกลอนขั้นห้าออกมาได้เพียงสี่เม็ด ในขณะที่เฉียนหลางหลอมได้หกเม็ด สองเม็ดในนั้นยังมีคุณภาพถึงชั้นกลาง ความแค้นใจที่ก่อนหน้านี้พ่ายแพ้ให้หนิวหงหงนับว่าได้ระบายออกไปส่วนหนึ่งในที่สุด

หนิวหงหงหน้าแดงหูแดง พูดด้วยน้ำเสียงชิงชัง "เจ้าก็แค่โชคดีเท่านั้นเอง"

"ถ้าพวกเจ้าไม่มียันต์จิตลูกกลอนก็อับโชคอยู่ตลอดนั่นแหละ" เฉียนหลางหัวเราะร่า เขาไม่กลัวจะล่วงเกินคนของสกุลเยี่ยน ถึงอย่างไรสองฝ่ายเดิมทีก็เป็นดั่งน้ำกับไฟอยู่แล้ว

หนิวหงหงเดือดดาลถึงขีดสุด นักหลอมโอสถสองคนที่ก่อนหน้านี้ใช้ยันต์จิตลูกกลอนก็มีสีหน้าไม่น่ามองเช่นกัน พวกเขาชักจะนึกเสียใจอยู่บ้างแล้ว ที่พวกเขาได้รับเลือกจากเยี่ยนซื่อเทียนย่อมเป็นเพราะวิชาหลอมโอสถอยู่ระดับยอดสุดในหมู่นักหลอมโอสถขั้นห้าของสกุลเยี่ยนอาศัยกำลังความสามารถของตัวเองต่อให้เอาชนะนักหลอมโอสถสกุลตันทั้งหมดไม่ได้ แต่ก็ไม่ถึงขั้นทำได้แย่นัก พวกเขาอาจจะหลอมยาลูกกลอนขั้นหกได้สำเร็จถึงสี่ห้าส่วนเลยก็เป็นได้

ผลงานเท่านี้เพียงพอจะสู้กับนักหลอมโอสถไม่กี่คนที่เด่นล้ำที่สุดในสกุลตันได้แล้ว ต่อให้แพ้ก็ไม่ถึงขั้นถูกคนดูถูกเช่นนี้

เหล่านักหลอมโอสถสกุลตันบนแท่นบวงสรวงเริ่มประกาศรวบรวม

สมุนไพรวิเศษจากเหล่าผู้ฝึกตนที่อยู่ด้านล่างแท่นตามอย่างก่อนหน้านี้ หลังจากการประลองของนักหลอมโอสถขั้นห้าเมื่อครู่นี้จบลง เหล่านักหลอมโอสถของสกุลตันก็แบ่งยาลูกกลอนที่หลอมสำเร็จไปให้บรรดาผู้ฝึกตนที่มอบสมุนไพรวิเศษมาให้ ในจำนวนนั้นมีอยู่สองสามเตาที่หลอมล้มเหลว เฝินปี้ชิ่นจึงให้ยาลูกกลอนขั้นหกชั้นดีหนึ่งเม็ดไปเป็นการชดเชยทันที

พวกผู้ฝึกตนที่ได้รับยาลูกกลอนไปแต่ละคนมีท่าทางราวกับได้รับสมบัติแสนล้ำค่า ตื่นเต้นดีใจจนหน้าแดง ยาลูกกลอนขั้นหกมีศิลาวิเศษก็ยังซื้อไม่ได้ แถมนี่ยังเป็นถึงคุณภาพชั้นดี พวกเขาแทบจะตัดใจใช้ไม่ลงแล้ว

ผู้ฝึกตนคนอื่นที่มาไม่ทันการประลองรอบที่แล้วไหนเลยจะยอมพลาดโอกาสเช่นนี้ แต่ละคนจ้องนักหลอมโอสถสกุลตันบนแท่นบวงสรวงเขม็ง หวังให้สมุนไพรวิเศษที่พวกเขาต้องการจะเป็นชนิดที่พวกตนมีอยู่ในมือ

หลังความอึกทึกวุ่นวายผ่านไป เหล่านักหลอมโอสถของสกุลตันยังมีถึงสามคนที่ไม่อาจรวบรวมวัตถุดิบที่ตนเองต้องการได้ครบ ยิ่งเป็นยาลูกกลอนขั้นสูงเท่าไร วัตถุดิบที่ต้องใช้ก็ยิ่งล้ำค่าหายากเท่านั้น สาเหตุที่แต่ละปีนักหลอมโอสถขั้นสูงหลอมยาลูกกลอนขั้นสูงได้ไม่มากนัก หาใช่เป็นเพราะวิชาหลอมโอสถใช้การไม่ได้ แต่เป็นเพราะขาดวัตถุดิบให้ใช้สอย

วัตถุดิบที่พวกเขาต้องการพวกจูจูสามารถหาให้ได้ครบ แต่ถ้าพวกนางก้าวออกไปเสนอของก็ออกจะเสี่ยงอยู่บ้างจริงๆ

ทว่าปัญหาเล็กเพียงเท่านี้มินับเป็นอะไรสำหรับพวกนาง จีโยวกู่กับจูจูและตี่ฉานซึ่งออกไปเดินวนอยู่รอบหนึ่ง หลังกลับมาไม่นานก็ได้ยินเฉียนหลางที่อยู่บนแท่นบวงสรวงพูดขึ้นว่า "ในมือผู้น้อยมีสมุนไพรวิเศษที่ปรมาจารย์ทุกท่านต้องการ"

พูดพลางนำกล่องหยกสิบกว่าใบออกมาจากแหวนเก็บของก่อนส่งไปให้

เหล่าผู้ฝึกตนทั้งบนและล่างแท่นพากันปากอ้าตาค้าง มิใช่กล่าวว่าห้าแคว้นฝั่งตะวันตกขาดแคลนวัตถุดิบสมุนไพรวิเศษที่สุดหรือไร ไฉนเฉียนหลางผู้นี้ถึงได้มีสมุนไพรวิเศษอยู่ในครอบครองมากมายเพียงนี้!

เฉียนหลางหัวเราะหึๆ ก่อนว่า "เรื่องนี้ต้องขอบคุณสหายผู้บำเพ็ญจากหอรวมทรัพย์ นับว่าผู้น้อยยืมดอกไม้ถวายพระ* แล้วกระมัง"

คราวนี้คนทั้งหลายค่อยคลายสงสัย ห้าแคว้นฝั่งตะวันตกกับกลุ่มพันธมิตรแคว้นอู่หายใจร่วมรูจมูกอย่างที่คิดจริงๆ นี่ก็คงคิดจะอาศัยโอกาสเอาใจสกุลตัน มีก็เพียงพวกเจิ้งเฉวียนสามคนที่รู้สึกตงิดใจอยู่บ้าง

เหตุผลที่พวกเจิ้งเฉวียนสงสัยนั้นง่ายดายยิ่ง หากคนของสามสำนักใหญ่แห่งแคว้นอู่ต้องการซื้อใจก็ให้นักหลอมโอสถขั้นหกทั้งสามคนของตนเองที่มาร่วมประลองมอบสมุนไพรวิเศษมาได้เลย ไยต้องลำบากไปหาเฉียนหลางด้วย

อีกทั้งเป็นไปได้อย่างไรที่หอรวมทรัพย์จะรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าแล้วเตรียมสมุนไพรวิเศษไว้ตรงกับที่พวกเขาต้องการพอดี อย่างไรก็คง

* ยืมดอกไม้ถวายพระ เป็นคำอุปมา หมายถึงเอาสิ่งของของผู้อื่นมาแสดงน้ำใจหรือมอบเป็นของขวัญให้อีกคนหนึ่ง

ให้คนพกสมุนไพรวิเศษขั้นสูงจำนวนนับไม่ถ้วนไว้ติดตัวเพื่อรอเวลานี้ไม่ได้กระมัง

ทว่าผู้ที่นำสมุนไพรวิเศษล้ำค่าออกมาในรวดเดียวได้มากขนาดนี้ดูเหมือนนอกจากสามสำนักใหญ่แล้วก็ไม่มีทางเป็นใครได้อีกเช่นกัน เว้นก็แต่...เป็นพวกจูจู

พวกจูจูเคยปล้นคลังสมบัติของราชวงศ์สกุลเยี่ยนมาเกือบเกลี้ยง ทั้งยังมีของขวัญจากเผ่ามังกร เมื่อรวมกับบรรดาข้าวของที่ตี่ฉานซั่งกวาดมาจากขุมสมบัติและสุสานของผู้ฝึกตนโบราณจำนวนมากในแถบทะเลใต้ตลอดจนสมบัติที่สะสมจาก 'การทำความดีหนึ่งอย่างต่อวัน' ตลอดหลายปี ความมั่งคั่งนั้นต่อให้เทียบกับหอรวมทรัพย์ก็ยังด้อยกว่าไม่เท่าไร

ที่สำคัญที่สุดคือเจ้าเด็กพวกนี้นอกจากศิลาวิเศษแล้วก็ยังพกสมบัติอื่นๆ ติดตัวไว้แทบทั้งหมด

ตันหร่าน เฝินปี้ซิ่น และเจิ้งเฉวียนแลกเปลี่ยนสายตากัน รู้แจ้งแก่ใจแต่ก็ไม่ได้พูดอะไร

นักหลอมโอสถขั้นหกต้องใช้เวลาอย่างน้อยหนึ่งถึงสามวันในการหลอมยาลูกกลอนขั้นหกหนึ่งเตา ดังนั้นการประลองจึงกำหนดเวลาสิ้นสุดในอีกสามวันให้หลัง

นอกจากเรื่องที่สีสันลักษณะของไฟแท้และทักษะการควบคุมไฟของนักหลอมโอสถขั้นหกสวยงามตระการตากว่านักหลอมโอสถขั้นห้าแล้ว ทุกคนก็มองไม่ออกว่ามีอะไรแตกต่างกันอีก มีเพียงนักหลอมโอสถธรรมดาที่ตั้งใจมาชมการประลองเพียงจำนวนหนึ่ง รวมถึงผู้ฝึกตนอีกหยิบมือที่มอบ

สมุนไพรวิเศษช่วยเหลือเท่านั้นที่ชมดูอย่างคึกคักเป็นพิเศษ คนอื่นๆ กลับค่อยๆ หมดความกระตือรือร้นลง

คนทั้งหมดเพียงแต่กำลังรอคอยผลลัพธ์ว่าจะเป็นนักหลอมโอสถของสกุลตันคว้าที่หนึ่งต่อไป หรือจะเป็นนักหลอมโอสถสกุลเยี่ยนสร้างปาฏิหาริย์ได้อีกครั้งกันแน่

ในสายตาของผู้ฝึกตนทั่วไปหาได้รู้เรื่องที่เมื่อครู่นี้นักหลอมโอสถสกุลเยี่ยนใช้ยันต์จิตลูกกลอนไม่ ดังนั้นในใจพวกเขาจึงล้วนเห็นว่าสองฝ่ายเสมอกัน ถึงขนาดว่าสกุลเยี่ยนยังเหนือกว่าหน่อยๆ ด้วยซ้ำ

หนึ่งวัน สองวัน สามวัน...ทยอยหลอมยาลูกกลอนกันจนสำเร็จ ที่น่าแปลกคือคราวนี้คนของสกุลเยี่ยนไม่ได้ใช้ยันต์จิตลูกกลอนเลย และก็ไม่ได้พบร่องรอยว่าพวกเขาใช้วิธีการพิเศษอื่นใดอีกเช่นกัน

สุดท้ายเมื่อผลงานของนักหลอมโอสถส่วนใหญ่เปิดเผยให้เห็นแล้ว ผลงานโดยรวมของสกุลเยี่ยนยังคงด้อยกว่าสกุลตันอยู่บ้าง แต่ก็เพียงแค่นิดเดียวเท่านั้น

นักหลอมโอสถขั้นหกสามคนที่เหลือที่ยังหลอมไม่เสร็จมีเยี่ยนชงเฝินเซียนจากสกุลตัน และอู๋จื้อจากสำนักเจาไช่

ตูม! เปลวไฟสองกลุ่มพวยพุ่งขึ้นมาจากเตาหลอมโอสถเบื้องหน้าเยี่ยนชงกับเฝินเซียน นักหลอมโอสถทั้งหมดในการประลองรอบนี้เลือกจะไม่เสี่ยงเหมือนกันโดยมิได้นัดหมาย ที่หลอมล้วนเป็นยาลูกกลอนขั้นหกทั้งสิ้น ตอนนี้ก็ดูเพียงว่าใครมีโอกาสหลอมสำเร็จรวมถึงคุณภาพยาลูกกลอนสูงที่สุดแล้ว

กลางเปลวไฟโชติช่วง ยาลูกกลอนกลมเกลี้ยงแวววาวเก้าเม็ด

ลอยออกมาจากเตาหลอมโอสถของเยี่ยนชงและเฝินเชียน คนทั้งสองต่างหลอมสำเร็จเก้าส่วน ทว่าในจำนวนยาลูกกลอนเก้าเม็ดของเยี่ยนชงมีถึงสี่เม็ดเต็มๆ ที่ได้คุณภาพชั้นกลาง ในขณะที่เฝินเชียนทำได้แย่กว่าเล็กน้อย มีเพียงสองเม็ดที่ได้คุณภาพชั้นกลาง

ระหว่างที่คนทั้งหลายจากสกุลเยี่ยนไชโยโห่ร้องกันเสียงดังนั้นเอง เยี่ยนชงกลับพ่นเลือดสดๆ ออกมา คนสกุลเยี่ยนตกใจอย่างหนักจนหน้าถอดสี...เยี่ยนชงคงมิได้คิดไม่ตก ทำลายตบะของตัวเองเพื่อสู้กับอีกฝ่ายเช่นกันกระมัง เยี่ยนชงเป็นถึงผู้ฝึกตนขั้นกำเนิดใหม่เชียวนะ! ทั้งยังเป็นทายาทสายตรงของสกุลเยี่ยนอีกด้วย ถ้าเขาได้รับบาดเจ็บเสียหายจะสร้างความกระทบกระเทือนต่อสกุลเยี่ยนหนักหนายิ่งกว่าที่สกุลตันเสียตันตู้ไปมากนัก

เยี่ยนชงประคองตัวไว้ก่อนโบกมือให้คนในตระกูล จากนั้นก็เชิดหน้าพูดกับนักหลอมโอสถสกุลตันอย่างเฝินเชียนว่า "พวกเจ้าสกุลตันมีความห้าวหาญ พวกข้าสกุลเยี่ยนก็มีเช่นกัน! ข้ายอมรับว่าในด้านวิชาหลอมโอสถพวกข้าสกุลเยี่ยนในตอนนี้ยังด้อยกว่าพวกเจ้า ทว่าถ้าให้เวลาอีกหน่อยพวกข้าก็กลายเป็นอันดับหนึ่งในด้านการหลอมโอสถแทนที่สกุลตันของพวกเจ้าได้แน่นอน!"

พูดจบก็เก็บยาลูกกลอนขั้นหกเปื้อนเลือดทั้งเก้าเม็ดที่ตนเองหลอมขึ้นมาก่อนกลับไปนั่งขัดสมาธิลงด้านหลังตันเถิง

แม้เขาจะไม่ถึงขั้นทำลายลูกกลอนปราณทองของตนเองเพื่อหลอมโอสถเหมือนอย่างตันตู้ แต่ก็ได้รับบาดเจ็บไม่น้อย อย่างน้อยก็ต้องบำรุงรักษาร่างกายอย่างระมัดระวังหลายปีกว่าจะกลับคืนสภาพเดิม

อิ่นจื่อจางที่อยู่ด้านล่างแท่นมองไปทางตันเถิงแวบหนึ่งก่อนว่า "ตัวตันเถิงเองนั้นไม่เท่าไร แต่ศิษย์สองคนของเขากลับเลิศล้ำกว่าเขามากนัก"

จูจูกับพวกจีโยวกู่ก็รู้สึกอย่างเดียวกัน จูจูกำลังคิดจะพูดอะไร บนแท่นบวงสรวงก็มีแสงไฟพุ่งขึ้นฟ้าอีกครั้ง อู๋จื้อนักหลอมโอสถขั้นหกจากสำนักเจาไช่หลอมยาลูกกลอนเสร็จแล้วเช่นกัน

ยาลูกกลอนกลมเกลี้ยงสิบเม็ดเต็มๆ พุ่งออกมาจากเตาหลอมโอสถได้รับเสียงอุทานและสูดหายใจจากผู้คนที่อยู่ทั้งด้านบนและล่างแท่นบวงสรวงในทันที หลอมสำเร็จเต็มสิบส่วน เป็นผลงานอันยอดเยี่ยมที่เอาชนะทั้งสกุลตันและสกุลเยี่ยนได้อย่างเด็ดขาด!

"ร้ายกาจยิ่งนัก!" เจิงซู่ออกแรงปรบมือ กัวไจกับเติ้งอวิ๋นฉี่ก็เปล่งเสียงชื่นชมไม่ขาดปาก พวกจูจูมองหน้ากันเลิ่กลั่ก นึกอยากจะหัวเราะออกมา

ตัวของอู๋จื้อสะท้อนให้เห็นถึงคำพูดหนึ่ง...ความชำนาญเกิดจากการฝึกฝน สิ่งที่เขาหลอมคราวนี้คือลูกกลอนล้างธาตุ ยาลูกกลอนขั้นหกที่เป็นสิ่งจำเป็นที่สุดของสำนักเจาไช่ สรรพคุณหลักของยาลูกกลอนชนิดนี้คือบรรเทาฤทธิ์ยาส่วนเกินที่ผู้ฝึกตนดูดซับเข้าไปในกระบวนการฝึกร่างกาย

ศิษย์แกนหลักของสำนักเจาไช่แทบจะทุกคนล้วนแต่อาศัยน้ำพุจินเซินช่วยบำเพ็ญตนตั้งแต่เล็ก ฤทธิ์ยาจากน้ำพุจินเซินที่ร่างกายดูดซับเข้าไปจะสร้างความเสียหายต่อร่างกายเมื่อผู้ฝึกตนบรรลุถึงช่วงกลางและช่วงปลายของขั้นหลอมรวม จำเป็นต้องกินลูกกลอนล้างธาตุนี้ในระยะยาวถึงสามารถบำเพ็ญตนต่อไปได้

เพราะเหตุนี้ในเขตหวงห้ามของสำนักเจาไช่จึงมีแปลงสมุนไพรผืนใหญ่

ไว้ปลูกสมุนไพรวิเศษทุกชนิดที่ต้องใช้ในการหลอมลูกกลอนล้างธาตุ เพื่อรับประกันว่าลูกกลอนล้างธาตุจะมีให้ใช้ได้ไม่ขาดมือ ในขณะที่อู๋จื้อนั้นตั้งแต่เลื่อนขึ้นเป็นนักหลอมโอสถขั้นห้าเป็นต้นมาก็เริ่มหลอมยาลูกกลอนชนิดนี้อยู่เป็นระยะ จวบจนบัดนี้แม้จะหลอมไม่ถึงร้อยเตา อย่างน้อยก็มีแปดสิบเตาแล้ว ผู้ที่มีประสบการณ์หลอมลูกกลอนล้างธาตุมากที่สุดบนดินแดนจิ้นเฉียนในปัจจุบันถ้ามิใช่อู๋จื้อผู้นี้ก็มิมีใครอื่นอีก

อู๋จื้อหลอมยาลูกกลอนกลางธารกำนัลครั้งแรกก็ได้รับเสียงโห่ร้องให้กำลังใจจากคนทั้งบริเวณ จึงอดจะนึกลำพองใจไม่ได้ ขณะเขาอยู่ที่สำนักเจาไช่ก็ได้รับการปฏิบัติรับรองอย่างให้เกียรติมาตลอด การที่ไม่เห็นใครอยู่ในสายตากลายเป็นความเคยชินของเขาไปแล้ว ดังนั้นจึงพลันเชิดหน้าสูง ทำเป็นเดินไปข้างพวกเจิ้งเฉวียนอย่างไม่ตั้งใจ ก่อนพูดยิ้มๆ "ข้าอยากขอคำชี้แนะเรื่องวิชาหลอมโอสถจากปรมาจารย์เจิ้งทั้งศิษย์อาจารย์มาตลอด แต่ครั้งนี้แคว้นตันถึงกับจัดให้ข้ามาประลองฝีมือในขั้นเดียวกับนักหลอมโอสถขั้นหกธรรมดาเหล่านี้ ช่างน่าเสียดายโดยแท้!"

ความหมายในคำพูดแสดงชัดว่าอู๋จื้อเห็นว่าวิชาหลอมโอสถของตนเองสามารถสู้กับเจิ้งเฉวียนและจูจูได้ ถึงขนาดว่ายังเหนือกว่าด้วยซ้ำ

เจิ้งเฉวียนคิดไม่ถึงว่าคนผู้นี้จะทะนงตัวได้ขนาดนี้จึงตอบสนองไม่ถูกไปชั่วขณะ ตันหร่านกับเฝินปี้ชิ่นเองก็ตกตะลึงเหลือประมาณเช่นกัน กับกบก้นบ่อเช่นนี้พูดด้วยมากเพียงไรก็เปล่าประโยชน์ คนทั้งสามจึงมองกันยิ้มๆ แล้วเบือนหน้าหนี คร้านจะสนใจเจ้าคนที่คิดว่าตัวเองเลิศเลอผู้นี้

ภายในเขตหวงห้ามที่เขาด้านหลังวังหลวงเมืองหลิงตัน เยี่ยนซื่อเทียน

กับเยี่ยนเจี้ยนตี๋ต่างมองดูคันฉ่องวารีอยู่ภายในถ้ำที่พำนักของตนเอง

เยี่ยนเจี้ยนตี๋เห็นเยี่ยนซงยอมได้รับบาดเจ็บแต่ไม่ยอมใช้ยันต์จิตลูกกลอนอีกก็ถอนหายใจเบาๆ ก่อนลากเสียงหัวเราะลั่นขึ้นมา "มีบุตรหลานเช่นนี้ถือเป็นบุญของสกุลเยี่ยน!"

เยี่ยนซื่อเทียนกลับเพียงแต่เลิกคิ้ว กวักมือเรียกคนสนิทผู้หนึ่งมาสั่งว่า "ไปดูซิว่าสมุนไพรวิเศษของเฉียนหลางได้มาจากไหน"

ตันเฟิ่งที่นั่งอยู่ข้างเขามองเขาแน่วนิ่งก่อนว่า "หม่อมฉันนึกว่าพระองค์จะทรงห่วงเกียรติยศชื่อเสียงของสกุลเยี่ยน..."

"มิใช่ยังมีพระอัครมเหสีสุดที่รักของเราอยู่อีกทั้งคนหรือไร" เยี่ยนซื่อเทียนยิ้มได้ดูเจ้าชู้เหลาะแหละอย่างที่สุด ยื่นมือไปลูบแก้มของตันเฟิ่งเบาๆ "เจ้าจะไม่มีทางทำให้เราผิดหวังแน่นอน ถูกหรือไม่"

ตันเฟิ่งเอียงหน้าหลบมือของเขา "พระองค์ไม่ได้ทรงใส่พระทัยในชัยชนะของสกุลเยี่ยนโดยสิ้นเชิง พระองค์...ทรงทำเพื่อนางอีกแล้ว"

เยี่ยนซื่อเทียนปรายตามองตันเฟิ่งอย่างเหนื่อยหน่ายปราดหนึ่ง "ไฉนเจ้าถึงเอาแต่ถามคำถามโง่ๆ พวกนี้ ถ้าจะไม่อยู่เป็นเพื่อนเราที่นี่ก็กลับไปบำเพ็ญตบะ เตรียมตัวประลองในอีกสองวัน"

ตันเฟิ่งกัดริมฝีปาก ไม่ได้สะบัดแขนเสื้อจากไปเหมือนที่แล้วมา กลับเป็นฝ่ายขยับไปกอดเอวของเยี่ยนซื่อเทียนไว้จริงๆ "หม่อมฉันจะอยู่เป็นเพื่อนพระองค์ที่นี่"

เยี่ยนซื่อเทียนคาดไม่ถึงอยู่บ้าง แต่ก็หาได้เก็บมาใส่ใจ ก้มหน้าลงจูบริมฝีปากของตันเฟิ่งก่อนคลี่ยิ้มเปี่ยมเสน่ห์ยั่วยวน "ถ้าเช่นนั้นเราก็ทำให้พระอัครมเหสีเสียน้ำใจไม่ได้แล้ว"

ช่วงนี้ตันเฟิ่งแปลกไปอยู่บ้าง แต่ก็ไม่เป็นไร สตรีนางนี้หนีจากเงื้อมมือของเขาไม่ได้แล้ว อย่างมากก็แค่หึงตันหวงแล้วกระฟัดกระเฟียดเล็กน้อยเท่านั้น การจะหยอกล้อโอ๋โลมนางนั้นง่ายดายเหลือเกิน

กลับเป็นตันหวงเสียด้วยซ้ำที่แม้จะดูเป็นสาวน้อยอ่อนแอปวกเปียก แต่เขาเสียเวลาเป็นพักใหญ่ก็ยังไม่อาจควบคุมใจของนางได้ แม่หนูน้อยอายุเพียงสิบกว่านางหนึ่งถึงกับยังรับมือยากกว่าพี่สาวที่อายุร้อยกว่าของนางเสียอีก

ช่างเถอะ ถึงอย่างไรไม่ช้าก็เร็วเขาก็จะเอานางกลับมาไว้ในมือได้อีกครั้ง ถึงเวลานั้นค่อยๆ จัดการนางก็ยังไม่สาย ตอนนี้ใช้พี่สาวนางฆ่าเวลาไปก่อนก็ไม่เลว

บนเขาหงอวิ๋น งานชุมนุมสุดยอดนักหลอมโอสถที่เกิดเรื่องไม่คาดฝันครั้งแล้วครั้งเล่ายังคงดำเนินต่อไป เพียงแต่ผู้ที่ขึ้นประลองในรอบนี้เป็นนักหลอมโอสถขั้นเจ็ดแล้ว จำนวนคนลดน้อยกว่ารอบก่อนอีกเท่าตัว มีเพียงสิบเอ็ดคนเท่านั้น...ในหกคนจากสกุลเยี่ยนมีถึงสองคนที่เดิมทีเป็นบุตรหลานต่างสกุลของสกุลตันเหมือนกับฉือชัวเย่า ทางด้านสกุลตันเมื่อนับรวมเจิ้งเฉวียนแล้วก็มีทั้งหมดห้าคน

อาจารย์ขึ้นประลอง จูจูย่อมตื่นเต้นยิ่งกว่าใครๆ ถ้ามิใช่กลัวจะสะดุดตาเกินไปก็แทบจะกระโดดขึ้นมาปรบมือไชโยโห่ร้องแล้ว

กัวไจสามศิษย์อาจารย์เองก็มีความรู้สึกสนิทใจต่อเจิ้งเฉวียนเช่นกัน โดยเฉพาะเจิงซู่ สายตาที่นางมองเจิ้งเฉวียนเต็มไปด้วยแววกระตือรือร้นเลื่อมใสศรัทธา ส่วนเติ้งอวิ๋นฉี่ที่ด้านข้างก็หน้าดำด้วยความอิจฉา

"พวกท่านไม่รู้อะไร ปรมาจารย์เจิ้งเดิมมีนามว่าตันติ่ง ในตอนนั้นเคยเป็นอัจฉริยะชื่อดังในสกุลตัน ข้าเคยได้ยินคนพรรณนาถึงบุคลิกท่าทางขณะหลอมโอสถของเขาว่าหล่อเหลาโดยแท้! คิดไม่ถึงว่าวันนี้จะได้เห็นตัวจริง หนุ่มแน่นหล่อเหลาองอาจ ทั้งยังสง่างามอย่างที่คิดไว้จริงๆ อะไรเรียกว่าลักษณะของชาวสวรรค์ นี่อย่างไรเล่า! เจ้าพวกหน้าไม่สมประกอบข้างๆ เขาเหล่านั้นจะคู่ควรมาเทียบกับเขาได้อย่างไร!" เจิงซู่ตื่นเต้นจนพูดจาสับสน ทว่าพวกจูจูล้วนจับประเด็นสำคัญในคำพูดได้ นั่นคือคำคำเดียว...หล่อเหลา!

ตี่ฉานซั่งแค่นเสียงพูดเบาๆ ว่า "สตรีก็ตื้นเขินเช่นนี้ รู้จักแต่ดูคนที่ภายนอก!" ในใจเติ้งอวิ๋นฉี่รู้สึกเช่นเดียวกัน จึงพยักหน้าเห็นด้วยไม่หยุด

"ซั่งฉานเจ้าก็มิใช่ชอบสาวงามเช่นกันหรือไร" จูจูโต้กลับ นางยังจำได้ว่าครั้งแรกที่ศิษย์พี่ใหญ่ได้พบหน้านางอย่างเป็นทางการก็เคยรังเกียจว่านางไม่งาม ร้องโวยวายจะให้โหยวเซียนเริ่นโยนนางลงเขา

ตอนนี้พวกนางล้วนใช้ชื่อปลอมโดยการสลับตำแหน่งคำในชื่อของแต่ละคน ตัวอย่างเช่นตี่ฉานซั่งก็กลายเป็นซั่งฉาน

"นั่นจะเหมือนกันได้อย่างไร" ตี่ฉานซั่งพูดอย่างแค้นใจ ขณะเดียวกันก็เริ่มทบทวนตัวเองอย่างลึกซึ้งว่าต่อจากนี้ถ้าเห็นหญิงอัปลักษณ์อีกใช่ควรใช้เวลาสังเกตสังกาดูก่อนหรือไม่ จะได้ไม่พลาดสตรีประเภทจูจูไปอีก

อิ่นจื่อจางอาศัยว่ามีรสนิยมประหลาดและลงมือไว ถึงได้ล่อลวงจูจูไปตั้งแต่ผู้อื่นยังไม่ทันได้สังเกตจูจูให้ดี น่าแค้นใจที่เขาดันตาถั่วไปชั่วขณะ จึงถูกแย่งศิษย์น้องหญิงที่งามเป็นเลิศไปอีกคน

แต่ถ้าเขาต้องคอยให้ความสนใจแม้แต่หญิงอัปลักษณ์... เวลาก็ไม่พอใช้น่ะสิ! ตี่ฉานซึ่งยุ่งยากใจขึ้นมาอย่างสุดซึ้ง

นักหลอมโอสถขั้นเจ็ดไม่กี่คนบนแท่นบวงสรวงมองเห็นเจิ้งเฉวียนก็มีสีหน้าสลับซับซ้อนยิ่งยวด

คนของสกุลเยี่ยนนั้นหวั่นเกรงไม่ยินยอม ส่วนทางสกุลตันแม้จะมีท่าทางกระเหี้ยนกระหือรืออยากประลองกับเขาให้รู้สูงรู้ต่ำเช่นกัน แต่มากกว่านั้นกลับเป็นความชื่นชมจนถึงขนาดเคารพนับถือที่ออกมาจากใจ

เห็นได้ว่าเจิ้งเฉวียนในตอนนั้นมีกิตติศัพท์ชื่อเสียงในสกุลตันอย่างน่าตกใจเพียงไร

แม้นักหลอมโอสถบนแท่นบวงสรวงเหล่านี้จะไม่ถึงขั้น 'หน้าไม่สมประกอบ' เหมือนที่เจิงซู่บริภาษ แต่ดูจากลักษณะภายนอกแล้วแต่ละคนถ้ามิใช่แก่หงำเหงือกก็มีสีหน้าแข็งทื่อไร้ชีวิตชีวา สู้เจิ้งเฉวียนที่มีบุคลิกท่าทางสง่างามเป็นธรรมชาติเหมือนเซียนไม่ได้จริงๆ

จูจูไม่รู้ว่านักหลอมโอสถของสกุลตันจะต้องการสมุนไพรวิเศษอะไร ดังนั้นจึงนำสมุนไพรวิเศษขั้นเจ็ดขั้นแปดแทบทั้งหมดในตัวยัดใส่ในแหวนเก็บของ แล้วขอให้เฉียนหลางแอบส่งต่อให้ตันหร่าน

ในแหวนเก็บของวงนั้นมีจิตเสี้ยวหนึ่งของอิ่นจื่อจางเกาะอยู่ ด้วยความสามารถของเฉียนหลางย่อมไม่อาจสอดส่องจนรู้ว่าข้างในมีอะไรอยู่ได้โดยง่ายในเวลาเพียงชั่วขณะ รอแหวนถึงมือตันหร่านแล้ว อิ่นจื่อจางก็จะควบคุมจิตให้ถอยออกมา จะได้ให้ตันหร่านทำความเข้าใจแล้วหยิบใช้สมุนไพรวิเศษข้างในนั้นได้

สกุลตันนอกจากเจิ้งเฉวียนที่เตรียมตัวมาพร้อมเต็มที่แล้ว สี่คนที่เหลือ

ล้วนถูกราชวงศ์สกุลเยี่ยนควบคุมมาหลายปี ทรัพย์สมบัติในตัวเหลือไม่กี่มากน้อยมานานแล้ว โชคยังดีที่ได้ของจากจูจูกับพวกตันหร่านเฝินปี้ชิ่นและเจิ้งเฉวียน รวมถึงมีผู้ฝึกตนระดับขั้นสูงอีกจำนวนหนึ่งในที่นี้มอบความช่วยเหลือ ใช้เวลาครู่ใหญ่กว่าจะพอกล้อมแกล้มรวบรวมสมุนไพรวิเศษที่ต้องการในการหลอมโอสถได้ครบ

หนึ่งในนักหลอมโอสถของทางราชวงศ์สกุลเยี่ยนถลึงมองเจิ้งเฉวียนด้วยแววตาเหี้ยมเกรียมพลางพูดด้วยเสียงซิงซัง "ได้ยินว่าเจ้ารับนางแพศยาน้อยตันหวงเป็นศิษย์ เป็นเรื่องจริงหรือไม่"

คนผู้นี้มีนามว่าสวินต้วนเจียน เป็นนักหลอมโอสถขั้นเจ็ดชั้นยอดที่มีชื่อเสียงในสกุลเยี่ยนมาหลายปี เขายังมีอีกฐานะหนึ่งคือ...ศิษย์น้องร่วมอาจารย์กับซูตั้นหงนักปรุงพิษขั้นแปดชั้นยอด!

เจิ้งเฉวียนเห็นอีกฝ่ายออกปากยั่วยุก็รู้ว่าต้องการจะหาเรื่องตนด้วยเรื่องที่ซูตั้นหงตายอยู่ที่ทะเลเหนือ น่าเสียดายที่บนโลกนี้นอกจากตันหนีแล้วเขาก็ไม่กลัวใครอื่นอีก

"ไม่จริง" เจิ้งเฉวียนตอบช้าๆ

"เจ้ากล้าทำไม่กล้ารับ!?" สวินต้วนเจียนคิดไม่ถึงว่าเจิ้งเฉวียนจะปฏิเสธ

เจิ้งเฉวียนจึงกล่าวยิ้มๆ "ข้าผู้แซ่เจิ้งโชคดีได้รับอัจฉริยะผู้มีพรสวรรค์โดดเด่นเหนือใครผู้หนึ่งเป็นศิษย์ นางมีนามว่าจูจู และมีอีกนามว่าตันหวง ส่วนนางแพศยาน้อยที่ท่านว่า เกรงว่าจะมีเพียงคนถ่อยเฒ่าอย่างท่านเท่านั้นถึงจะรับเข้าเป็นศิษย์ได้"

พวกเขาคุยกันโดยไม่ได้ปิดกั้นเสียง ผู้ที่มีตบะดีหน่อยในที่นี้ไม่ว่า

จะอยู่ใกล้หรือไกลล้วนได้ยินอย่างชัดเจน จูจูทนไม่ไหวต้องแอบหัวเราะ อาจารย์ชมนางต่อหน้าผู้คน! นี่เป็นครั้งแรกเชียวนะ!

คนไม่น้อยเพิ่งเคยได้ยินเรื่องนี้เป็นครั้งแรก การดำรงอยู่ของตันหวงในดินแดนจิ้นเฉียนมีแค่บุคคลระดับบนเพียงหยิบมือเดียวที่ล่วงรู้ ต่อให้เป็นในสกุลตันเอง คนระดับธรรมดาจำนวนมากในตระกูลก็ไม่รู้เช่นกันว่าพวกเขายังมีสตรีศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้อยู่อีกคน

"นางใช้อุบายเล่ห์ร้ายสังหารศิษย์พี่ของข้าที่ทะเลเหนือ แต่กลับทำตัวเป็นเต่าหดหัวไม่กล้าโผล่มารับความตาย วันนี้เจ้าที่เป็นอาจารย์ก็ชดใช้ชีวิตให้ศิษย์พี่ข้าแทนนางแล้วกัน!" สวินต้วนเจียนขบเขี้ยวเคี้ยวฟันพูด

ผู้ฝึกตนจำนวนมากล้วนรู้ว่าศิษย์พี่ของสวินต้วนเจียนคือซูตั้นหง พวกเขาศิษย์พี่ศิษย์น้องล้วนเป็นบุคคลเก่งฉกาจที่โด่งดังในดินแดนจิ้นเฉียนมาหลายปี ต่างนับได้ว่าอยู่ในกลุ่มสุดยอดผู้ฝึกตน

ศิษย์ของเจิ้งเฉวียนถึงกับสังหารซูตั้นหงได้ เรื่องนี้ช่างชวนสะเทือนขวัญโดยแท้!

เจิงซู่ใช้น้ำเสียงเพ้อฝันหาใดเทียมชื่นชมว่า "ปรมาจารย์เจิ้งร้ายกาจโดยแท้ แม้แต่ลูกศิษย์ยังเลิศล้ำขนาดนี้ เป็นบุคคลที่ปานประหนึ่งเทพเซียนอย่างที่คิดจริงๆ!"

จูจูเขินอยู่บ้าง สืออิ้งลวี่ทนไม่ไหวต้องปิดปากแอบหัวเราะ จูจูเลิศล้ำหรือไม่อันที่จริงมิได้เกี่ยวข้องกับเจิ้งเฉวียนนัก

เจิ้งเฉวียนที่กลายเป็นจุดรวมสายตาของทุกผู้คนในที่นี้ในเวลาเพียงชั่วประเดี๋ยวเดียวใช้สายตาเหมือนมองคนปัญญาอ่อนประเมินมอง

สวินต้วนเจียนครู่หนึ่ง ก่อนจะส่ายศีรษะ ซูนิ้วหนึ่งขึ้นกล่าวว่า "ข้อแรก เรื่องใช้อุบายเล่ห์ร้ายนั้นเป็นเรื่องที่พวกเจ้าสกุลเยี่ยนถนัด สกุลตันของพวกข้าล้วนแต่อาศัยกำลังความสามารถจริงมาแต่ไหนแต่ไร"

นี่กำลังบอกว่าซูตั้นหงมีกำลังความสามารถไม่ได้ความชัดๆ สวินต้วนเจียนกำลังจะเปิดปากโต้แย้ง เจิ้งเฉวียนก็ซูนิ้วที่สองขึ้นอีก "ข้อสอง ที่ตันหวงไม่มาเป็นเพราะว่าไม่เห็นพวกเจ้าอยู่ในสายตา สตรีศักดิ์สิทธิ์ของสกุลตันของพวกข้ามิใช่ผู้ที่ขยะอย่างพวกเจ้าอยากพบก็ได้พบ...ข้อสาม!"

เจิ้งเฉวียนไม่รอให้สวินต้วนเจียนเปิดปาก ซูนิ้วที่สามขึ้นต่อ "แม้แต่ศิษย์พี่ของเจ้ายังตายตกอยู่ใต้น้ำมือของศิษย์ของข้า เจ้ายังด้อยนักเมื่อเทียบกับเขา น้ำหน้าอย่างเจ้าคิดจะมาแก้แค้นเอากับข้า? อย่าฝันเลย!"

สวินต้วนเจียนโมโหจนแก้มแดงเถือก แทบจะกระโดดขึ้นมาด่าสาดเสียเทเสีย ผู้ฝึกตนขั้นกำเนิดใหม่ที่เป็นผู้ดำเนินงานบนแท่นบวงสรวงขมวดคิ้วกล่าวว่า "เรื่องของพวกท่านค่อยว่ากันทีหลัง จะตัดสินเป็นตายกันก็ย่อมได้ แต่ตอนนี้มาประลองให้เห็นฝีมือในด้านวิชาหลอมโอสถกันก่อน"

"ดี! ดี! ดี! เจิ้งเฉวียน วันนี้พวกข้าจะใช้วิชาหลอมโอสถมาตัดสินเป็นตายกัน หากเจ้าแพ้ก็ทิ้งชีวิตไว้ที่นี่ซะ" สวินต้วนเจียนพูดด้วยท่าทางโหดเหี้ยม

"แต่ถ้าเจ้าแพ้จะต้องบิดพลิ้วไม่ยอมตายเป็นแน่ ที่นี่มีแต่คนของสกุลเยี่ยนของพวกเจ้า เจ้าอย่าคิดว่าผู้อื่นเป็นคนโง่กันหมดสิ" เจิ้งเฉวียนดูมีบุคลิกลักษณะเหมือนเซียนสูงส่ง แต่ยามพูดจากลับเหมือนนักเลงโตจนน่าอัศจรรย์

สวินต้วนเจียนสะกดกลั้นโทสะอย่างสุดๆ แล้ว ยังคิดจะพูดอะไรอีก ก็พลันได้ยินเสียงเยี่ยนเจี้ยนตี๋ดังมาจากอากาศ "พอแล้ว สวินต้วนเจียน หนี้ของศิษย์พี่ของเจ้า รองานชุมนุมจบแล้วค่อยคิดบัญชี"

สถานที่ที่เยี่ยนเจี้ยนตี๋อยู่ห่างจากเขาหงอวิ๋นอย่างน้อยๆ ก็หลายสิบลี้ แต่เสียงที่ลอยมากลับดังราวกับฟ้าลั่นขึ้นกลางอากาศ แม้สวินต้วนเจียน จะเป็นถึงนักหลอมโอสถขั้นเจ็ดชั้นยอด ทว่าก็ไม่กล้าทำตัวกำเริบเสิบสาน ต่อหน้าเยี่ยนเจี้ยนตี๋ ได้แต่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเตรียมตัวเปิดเตาหลอมโอสถ

นักหลอมโอสถขั้นเจ็ดทั้งหมดสิบเอ็ดคนเรียงแถวหน้ากระดาน ในจำนวนนั้นมีผู้ฝึกตนระดับขั้นสูง ขั้นกำเนิดใหม่ช่วงปลายอยู่ด้วย ความยิ่งใหญ่อลังการระดับนี้น่าดูชมยิ่งยวด

เหล่านักหลอมโอสถแต่ละคนพากันหยิบเตาหลอมโอสถที่ตน ใช้ประจำออกมาวางไว้เบื้องหน้า ไม่ว่าใบไหนอย่างน้อยก็ล้วนเป็น วัตถุศักดิ์สิทธิ์ระดับสูงขึ้นไปทั้งสิ้น ถึงขนาดว่ามีวัตถุเซียนอยู่ด้วย ผู้ฝึกตน ที่ชมการประลองอยู่รอบนอกต่างมองดูแสงเจิดจรัสตระการตาจาก ของวิเศษเหล่านี้จนตาค้าง

ล้วนกล่าวกันว่านักหลอมโอสถระดับสูงนั้นร่ำรวย วันนี้ได้ประจักษ์ จริงๆ แล้ว!

สวินต้วนเจียนประคองเตาหลอมโอสถสีน้ำตาลเทาที่ดูโบราณ เรียบง่ายใบหนึ่งออกมาจากเข็มขัดเก็บของอย่างทะนุถนอม มันดูเหมือน ฉาบด้วยโคลน แต่ครั้นมันปรากฏออกมา กลิ่นอายเก่าแก่และบริสุทธิ์เข้มข้น กลุ่มหนึ่งพลันข่มแสงเจิดจ้าจากเตาหลอมวิเศษใบอื่นลงในพริบตา

"วัตถุ...วัตถุเซียนระดับสูง!"

"เตาหลอมพระแม่ธรณี!" นักหลอมโอสถขั้นสูงไม่น้อยจำความเป็นมาของเตาหลอมวิเศษใบนี้ได้ จึงอดจะสูดหายใจเย็นเยือกโดยพร้อมเพรียงกันไม่ได้

มิน่าราชวงศ์สกุลเยี่ยนถึงกล้าจัดงานชุมนุมสุดยอดนักหลอมโอสถนี้ขึ้น มีวัตถุเซียนระดับสูงเช่นนี้อยู่ในมือ ร้ายกาจกว่ายันต์จิตลูกกลอนกระจอกๆ ไม่กี่แผ่นมากนัก!

เตาหลอมพระแม่ธรณีได้ชื่อว่าเป็นหนึ่งใน 'สามสุดยอดเตาหลอมโอสถแห่งยุค' ในใต้หล้า เป็นของวิเศษระดับสูงสุดในด้านการหลอมโอสถที่แข็งแกร่งที่สุดบนโลกแล้ว ต้องเป็นนักหลอมโอสถขั้นเจ็ดขึ้นไปถึงสามารถใช้งานได้ มีสัดส่วนหลอมยาลูกกลอนขั้นเจ็ดสำเร็จอย่างน้อยเก้าส่วน เกินครึ่งยังเป็นคุณภาพชั้นกลางและชั้นดีอีกด้วย

หากถูกใช้โดยนักหลอมโอสถขั้นเจ็ดชั้นยอดอย่างสวินต้วนเจียน โอกาสหลอมสำเร็จเต็มสิบหรือแม้แต่หลอมยาลูกกลอนขั้นแปดออกมาได้ก็มิใช่เรื่องแปลกอะไรเลย

มิน่าก่อนหน้านี้เขาถึงได้คิดจะทำให้เจิ้งเฉวียนมาประลองตัดสินเป็นตายกับเขาด้วยวิชาหลอมโอสถโดยตลอด มีเตาหลอมวิเศษเช่นนี้อยู่ในมือ เขาอยากจะแพ้ก็ยังยาก!

คนสกุลตันต่างแอบโล่งอกกับตัวเอง ดีที่เจิ้งเฉวียนไม่ได้ตอบรับ มิเช่นนั้นเกรงว่าคงแทบไม่มีโอกาสรอดเป็นแน่

เจิ้งเฉวียนมองเตาหลอมพระแม่ธรณีใบนั้นด้วยสีหน้าประหลาดใจอยู่บ้างเช่นกัน ทว่าก็ไม่มีสีหน้าประเภทหวาดกลัววิตกกังวลอย่างที่สวินต้วนเจียนหวังจะได้เห็น

ไม่เห็นโลงศพไม่หลั่งน้ำตาอย่างที่คิดจริงๆ! อีกเดี๋ยวเขาจะทำให้เจิ้งเฉวียนได้รู้ถึงความร้ายกาจของเตาหลอมพระแม่ธรณีนี้!

"ที่แท้ก็คิดจะอาศัยของเด็กเล่นพวกนี้มาช่วยให้ชนะอีกแล้ว ไฉนคนของสกุลเยี่ยนของพวกเจ้าถึงได้ไม่รู้จักพัฒนาขนาดนี้" เจิ้งเฉวียนส่ายศีรษะพลางจุปากพูด

"เจ้าไม่ต้องมาใช้วิธียั่วยุปลุกปั่นง่อยเง่าพรรค์นี้ ข้ามีสุดยอดของวิเศษในมือก็เป็นกำลังความสามารถของข้า ถ้ากลัวจะแพ้ไม่เป็นท่าก็ไสหัวลงจากแท่นเสียตอนนี้! อัจฉริยะสกุลตันบ้าบออะไร ถุย!" สวินต้วนเจียนยิ้มเย็นพลางว่า

"แมลงฤดูร้อนเล่าเรื่องน้ำแข็งไม่ได้"* เจิ้งเฉวียนไม่สนใจเขาอีก กลับมามุ่งสมาธิจัดระเบียบสมุนไพรวิเศษมากมายหลายกล่องที่เบื้องหน้าตนเอง

ในจำนวนนักหลอมโอสถทั้งสิบเอ็ดคนมีเพียงเขาคนเดียวที่ยังไม่ได้นำเตาหลอมโอสถออกมา เจิงซู่พึมพำว่า "ปรมาจารย์เจิ้งจะต้องมีเตาหลอมวิเศษที่ไม่แพ้เตาหลอมพระแม่ธรณีอยู่แน่นอน ไม่รู้ว่าจะเป็นเตาหลอมเทพพฤกษาหรือเป็นเตาหลอมเทพทองพิสุทธิ์กันหนอ"

สองตาจูจูมองอากัปกิริยาการเคลื่อนไหวของเจิ้งเฉวียนแน่วนิ่ง ในใจพลันมีความคิดใจกล้าอย่างหนึ่งผุดขึ้นมา...ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงๆ ก็ดีเหลือเกิน!

"เป็นอะไรไป หรือว่าอาจารย์รองเขามีเตาหลอมเทพพฤกษาหรือไม่ก็เตาหลอมเทพทองพิสุทธิ์อยู่จริงๆ" พวกตี่ฉานซั่งกับอิ่นจื่อจาง

* แมลงฤดูร้อนเล่าเรื่องน้ำแข็งไม่ได้ เป็นสำนวน หมายถึงผู้ที่มีความรู้ตื้นเขิน

มองเห็นรอยยิ้มปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากจูจูก็อดไม่ไหวต้องลอบถ่ายทอดเสียงมาถาม

จูจูเพียงยิ้มไม่ตอบคำ นางได้รู้จากปากหลายคนว่าในอดีตอาจารย์เคยมีปมค้างคาใจเนื่องมาจากนาง ถ้าการคาดเดาของนางเป็นจริง นางก็ดีใจกับอาจารย์ด้วยจริงๆ

พรสวรรค์ของนางอาจจะไม่มีใครสามารถเทียบได้ แต่อาจารย์ใช้ความเพียรพยายามของตัวเองก้าวเดินไปบนเส้นทางอันเป็นของเขา ในอนาคตอาจารย์จะต้องกลายเป็นสุดยอดนักหลอมโอสถผู้เลิศล้ำที่สามารถเชิดหน้ามองใต้หล้าได้อย่างผู้อาวุโสสูงสุดของสกุลตันเมื่อก่อนหน้านี้แน่นอน!

อีกด้านหนึ่ง ตันเถิงเองก็คลับคล้ายจะรู้สึกถึงบางอย่างได้เช่นกัน จึงพินิจมองอิริยาบถงามสง่าคล่องแคล่วราวกับกำลังเต้นรำของเจิ้งเฉวียนด้วยสายตาเคลือบแคลง

ผู้ฝึกตนรอบแท่นที่คาดเดาทำนองเดียวกับเจิงซู่มีอยู่ไม่น้อย ทุกคนเบิกตากว้างรอให้เจิ้งเฉวียนตระเตรียมสมุนไพรวิเศษเรียบร้อยแล้วนำเตาหลอมวิเศษของตนออกมาแสดงต่อหน้าผู้คน แม้แต่สวินต้วนเจียนก็ยังแอบกระวนกระวายอยากรู้เหลือประมาณเช่นกัน

เจิ้งเฉวียนเห็นเตาหลอมพระแม่ธรณีของเขาแล้วกลับยังมีท่าทางไม่ทุกข์ไม่ร้อน หรือว่าอีกฝ่ายจะมีหนึ่งในเตาหลอมเทพอีกสองใบอยู่จริงๆ

ขณะที่มหาชนเฝ้าคอย เจิ้งเฉวียนกลับดูเหมือนไม่รู้สึกรู้สาอะไรทั้งนั้น ก้มหน้าก้มตาจัดการงานในมือจนเสร็จ จากนั้นก็นั่งขัดสมาธิลงด้านหลังสมุนไพรวิเศษจำนวนมาก

เปลวไฟโชติช่วงกลุ่มหนึ่งลอยขึ้นมาจากภายในจุดตันเถียนของเขาอย่างช้าๆ พริบตาเดียวก็ห่อหุ้มเขาไว้ทั้งตัว

คนทั้งหลายพากันงุนงงว่าเขากำลังทำอะไร เจิ้งเฉวียนไม่นำเตาหลอมโอสถออกมา แต่กลับจุดไฟเผาตัวเองแทน? นักหลอมโอสถขั้นสูงที่มีความชำนาญล้วนเริ่มจะมีสีหน้าคึกคักกระปรี้กระเปร่า ต่างมองเจิ้งเฉวียนเขม็งด้วยสีหน้ายากจะเชื่อลง

เปลวไฟบนตัวเจิ้งเฉวียนค่อยๆ อัดรวมกันเป็นรูปร่าง ดูแล้วคล้ายกับกวางตัวหนึ่ง พร้อมกับที่เปลวไฟค่อยๆ หลอมรวมกันจนเหมือนกับของเหลว และถึงขนาดเกิดเนื้อหนังแผ่นเกล็ดออกมาเป็นรูปเป็นร่างชัดเจน คนทั้งหลายก็กระจ่างแจ้งในที่สุด สัตว์เพลิงตัวนั้นมีรูปร่างคล้ายกวาง แต่มีหัวเป็นมังกร บนหัวมีเขากวางคู่หนึ่งและดวงตาสิงโตอีกสองข้าง ร่างกายกำยำบึกบึน บนตัวมีเกล็ดสีทองปกคลุมอยู่ แผ่นเกล็ดเหลือบสีแดงรางๆ ประหนึ่งว่ามีเปลวไฟโชติช่วงโปร่งแสงสีแดงฉานชั้นหนึ่งกำลังลุกไหม้อยู่บนมัน...

เป็นกิเลน! กิเลนทองเพลิงชาด!

คนทั้งหมดมองดูภาพฉากนี้อย่างอึ้งงัน ในที่สุดก็รู้สึกตัวอย่างช้าไป มากว่าทำไมเจิ้งเฉวียนถึงไม่หยิบเตาหลอมโอสถออกมา อีกทั้งไม่เห็นเตาหลอมพระแม่ธรณีของสวินต้วนเจียนอยู่ในสายตา

เป็นเพราะว่าเขารู้แจ้งในความหมายแท้จริงของไฟจนแยกร่างวิญญาณไฟออกมาได้สำเร็จแล้ว!

วิญญาณไฟมีอีกชื่อว่าเตาหลอมมีชีวิต เป็นร่างแยกดวงจิตของนักหลอมโอสถ วัตถุเซียนให้แข็งแกร่งเพียงไรก็เป็นเพียงสิ่งของที่ไร้ชีวิต

ไร้วิญญาณ จะมาเทียบกับเตาหลอมมีชีวิตได้อย่างไร!

สวินต้วนเจียนสั่นเทิ้มไปทั้งตัว ถลึงมองเจิ้งเฉวียนพลางว่า "เป็นไปได้อย่างไร เจ้าเป็นแค่นักหลอมโอสถขั้นเจ็ด ตบะเพิ่งขั้นกำเนิดใหม่ช่วงต้น ถึงกับแยกร่างวิญญาณไฟออกมาได้อย่างไรกัน!"

เขาถามคำถามที่นักหลอมโอสถแทบทั้งหมดในที่นี้สงสัยออกมา

ตามหลักแล้วนักหลอมโอสถที่มีตบะขั้นกำเนิดใหม่ช่วงต้นสามารถลองแยกร่างวิญญาณไฟได้ แต่นักหลอมโอสถที่ได้รับการจารึกอยู่ในประวัติศาสตร์จำนวนหลายพันหลายหมื่นคนมีผู้ที่ทำได้สำเร็จเพียงไม่ถึงห้าคน และห้าคนนั้นท้ายที่สุดต่างก็ได้เลื่อนขั้นถึงขั้นเก้าและขึ้นสวรรค์กลายเป็นเซียนสำเร็จทั้งสิ้น

เจิ้งเฉวียนทำได้ นั่นมิใช่แสดงว่าในอนาคตเขาจะมีโอกาสเดินตามรอยเท้าของผู้อาวุโสผู้ทรงฤทธานุภาพไม่กี่ท่านนั้นเช่นกันหรือไร เรื่องนี้ชวนให้คนริษยาแทบบ้าเลยทีเดียว!

72

เจิ้งเฉวียนยกฝ่ามือลูบกิเลนวิญญาณไฟของตนเองเบาๆ ก่อนยิ้มพลางพูดกับสวินต้วนเจียนด้วยท่าทางสบายๆ "เจ้าสมควรต้องดีใจที่เมื่อครู่นี้ข้าไม่คิดจะลดตัวไปทำสัญญาเป็นตายกับเจ้า"

สวินต้วนเจียนหน้าเปลี่ยนสีไปหลายรอบ ในที่สุดก็ค่อยๆ สงบลง "ก็แค่แยกร่างวิญญาณไฟได้เองมิใช่หรือ เจ้าคิดว่าเท่านี้ก็จะเอาชนะข้าได้แล้ว?"

พูดจบก็ไม่พูดอะไรอีก สะบัดหน้ากลับไปนั่งสมาธิสงบอารมณ์ พวกเขาต่างมิใช่คนธรรมดา รู้ดีว่าถ้ายังจิตใจว้าวุ่นในเวลาเช่นนี้ก็มีแต่จะพ่ายแพ้สถานเดียว

กิเลนทองเพลิงซาดยืดหัวถูไถกับฝ่ามือของเจิ้งเฉวียนอย่างรักใคร่ชิดเชื้อ สี่เท้าย่ำเบาๆ มองไปยังสมุนไพรวิเศษที่เบื้องหน้าด้วยท่าทางมั่นใจเต็มเปี่ยม ผู้ฝึกตนที่รอบแท่นบวงสรวงเห็นภาพนี้แล้วในใจก็อดจะทอดถอน

ด้วยความอิจฉาไม่ได้ อัจฉริยะของสกุลตันช่างมีมากโดยแท้!

เจิงซู่สองตาแทบจะเปลี่ยนเป็นรูปหัวใจด้วยความตื่นเต้น การคาดเดาของจูจูได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นจริง หลังจากดีใจเป็นล้นพ้น ก็พบว่าสายตาที่ผู้ฝึกตนหญิงข้างๆ มองไปยังเจิ้งเฉวียนออกจะเร่าร้อนเกินไปอยู่บ้าง จูจูจึงรีบกระแอมไอแห้งๆ สองทีก่อนเอ่ยเตือนว่า "ปรมาจารย์เจิ้งมีคู่บำเพ็ญแล้ว..."

อาจารย์ปิดเรื่องที่แยกร่างวิญญาณไฟออกมาได้สนิทโดยแท้ ดูจากสีหน้าท่าทางผิดคาดของตันหร่านกับเฝินปี้ชิ่นที่อยู่บนแท่นก็รู้ว่าพวกเขาไม่ระแคะระคายเช่นกัน เป็นไปได้มากว่าแม้แต่อาจารย์หญิงเองก็ยังถูกปิดบังไม่รู้เรื่องรู้ราว

"ไม่เป็นไร ไม่เป็นอุปสรรคต่อการที่ข้าจะชื่นชมเลื่อมใสเขาต่อไป... ช่างหล่อเหลาเหลือเกิน! บุรุษสมควรเป็นอย่างปรมาจารย์เจิ้ง!" เจิงซู่พูดด้วยสายตาหวานเยิ้ม

จูจูมองเติ้งอวิ๋นฉี่อย่างเห็นใจอยู่บ้าง ใช้อาจารย์ของนางเป็นมาตรฐาน...พี่ชายท่านนี้มีแรงกดดันใหญ่หลวงนัก!

ทว่าอาจารย์ก็หล่อเหลาจริงๆ นางอยากจะป่าวประกาศบอกคนทั้งหมดใจแทบขาดว่า 'นักหลอมโอสถที่ดูอิสระเป็นธรรมชาติที่สุด สง่างามที่สุด ผึ่งผายที่สุดบนแท่นบวงสรวงท่านนั้นเป็นอาจารย์ของข้า!'

อิ่นจื่อจางเห็นจูจูมองเจิ้งเฉวียนพร้อมกับยิ้มเหมือนคนโง่ ในใจก็ให้คับข้องไม่ใคร่ชอบใจ อดไม่ไหวยื่นมือไปเขกศีรษะนางเข้าหนึ่งที "หมูโง่เง่า!"

จูจูมองเขาด้วยท่าทางบริสุทธิ์ไร้ความผิดยิ่งยวด อันที่จริงเจ้าคนโฉด

ขี้หึงยิ่งกว่าศิษย์พี่รองเสียอีก!

เนื่องจากการปรากฏตัวของวิญญาณไฟของเจิ้งเฉวียน สถานการณ์ที่เดิมทีเอนเอียงไปทางสกุลเยี่ยนอย่างแทบแน่นอนแล้วจึงเกิดตัวแปร แม้แต่เยี่ยนเจี้ยนตี๋ที่จับตามองเหตุการณ์ทางด้านนี้จากภายในเขตหวงห้ามที่เขาด้านหลังวังหลวงอยู่ตลอดก็ยังอดจะกดหัวคิ้วลึกไม่ได้ รู้สึกว่าวิธีการจัดการสกุลตันของบุตรชายออกจะใจร้อนเกินไปจริงๆ

สกุลตันยามนี้ไม่มีรากฐานแล้ว ขอเพียงพวกตนสกุลเยี่ยนเร่งบ่มเพาะผู้มีความรู้ความสามารถในตระกูลอย่างสุดกำลัง สิบปีร้อยปีให้หลัง ต่อให้ไม่อาจสยบนักหลอมโอสถของสกุลตันได้ครบทุกคน แต่อย่างน้อยการจะเอาชนะพวกเขาในเรื่องวิชาหลอมโอสถก็ทำได้แทบจะแน่นอน

ถ้าการประลองรอบนี้พ่ายแพ้อีกครั้ง และยามประลองตัดสินผู้ชนะในตอนสุดท้ายพวกตนไม่อาจพลิกกระดานได้โดยสมบูรณ์ งานชุมนุมสุดยอดนักหลอมโอสถคราวนี้ก็จะเปลี่ยนเป็นเรื่องน่าขันอย่างการตัดชุดแต่งงานให้ผู้อื่น* ต่อให้หลังงานชุมนุมพวกตนฉวยโอกาสกวาดล้างเหล่านักหลอมโอสถสกุลตันจนสิ้นก็ยังยากจะเปลี่ยนแปลงมุมมองที่ผู้ฝึกตนในใต้หล้ามีต่อสกุลเยี่ยน

เว้นแต่ว่าจะทำลายสกุลตันให้สิ้นซาก มิเช่นนั้นผู้คนก็จะคิดว่าสกุลตันเป็นตระกูลอันดับหนึ่งในใต้หล้าด้านวิชาหลอมโอสถอย่างเต็มภาคภูมิตลอดไป

หากแต่เยี่ยนเจี้ยนตี๋รู้สึกว่าบุตรชายมีท่าทีมั่นอกมั่นใจอย่างมาก...

* ตัดชุดแต่งงานให้ผู้อื่น เป็นสำนวน หมายถึงลำบากลำบนเพื่อผู้อื่น แต่ไม่เกิดประโยชน์อะไรต่อตนเอง หรือทำในเรื่องที่เหนื่อยเปล่า

เขาส่ายศีรษะด้วยความจนใจ นับวันเขายิ่งไม่เข้าใจเยี่ยนซื่อเทียนแล้ว มีบางครั้งเขาถึงขนาดรู้สึกว่าบุตรชายไม่เคยใส่ใจใครและเรื่องอะไรทั้งสิ้น เว้นก็แต่ตันหวงสตรีศักดิ์สิทธิ์ของสกุลตันนางนั้น

ส่วนเรื่องที่เยี่ยนซื่อเทียนยึดติดตันหวงเพียงนี้เป็นเพราะสภาพร่างกายพิเศษของนาง รวมถึงไฟสวรรค์ในกายนาง หรือเป็นเพราะตัวนางเองกันแน่นั้น เกรงว่าแม้แต่เจ้าตัวเองก็ยังไม่แน่ใจ

บนเขาหงอวิ๋น สายตาของคนทั้งหมดแทบจะรวมกันอยู่ที่เจิ้งเฉวียน... ใช้เตาหลอมมีชีวิตอย่างวิญญาณไฟหลอมยาลูกกลอนเชียวนะ! ต่อให้เป็นสุดยอดผู้ฝึกตนขั้นมหายานบนดินแดนจิ้นเฉียน ชั่วชีวิตก็ยังไม่แน่ว่าจะมีโอกาสได้เห็น

ตัวอย่างเช่นผู้อาวุโสใหญ่แห่งสามสำนักใหญ่อย่างพวกหลินซื่อกงก็ล้วนไม่เคยได้เห็นกับตาตัวเอง

แม้ขณะจูจูเข้าร่วมงานประชันฝีมือนักหลอมโอสถห้าแคว้นฝั่งตะวันตกในตอนนั้นได้ให้ลูกหมูช่วยหลอมยาลูกกลอน แต่นั่นก็เพียงแต่ให้ลูกหมูพ่นไฟใส่เตาหลอมโอสถเท่านั้น มิได้ใช้ความสามารถของเตาหลอมมีชีวิตจริงๆ

เพราะฉะนั้นแม้แต่ตี่ฉานซั่ง จีโยวกู่ และสืออิ้งลวี่จึงล้วนไม่เคยเห็นภาพยามวิญญาณไฟหลอมยาลูกกลอนของจริงกันเลย

ส่วนอิ่นจื่อจางนั้นเคยเห็นมานานมากแล้ว หากแต่ด้วยรูปร่างท่าทางเช่นนั้นของลูกหมู เทียบกับกิเลนทองเพลิงชาดที่แสนจะน่าเกรงขามของผู้อื่นแล้วก็ไม่เหมือนเป็นสิ่งเดียวกันโดยสิ้นเชิง

หลังจากได้เห็นจระเข้เกล็ดชาดของตันเถิง กับกิเลนทองเพลิงชาดที่อยู่ตรงหน้า เขาก็นับว่าเข้าใจท่าทางงุนงงตกตะลึงไม่เข้าใจและไม่อยากเชื่อของเจิ้งเฉวียนยามเห็นลูกหมูเป็นครั้งแรกในที่สุด

อิ่นจื่อจางพลันนึกอยากลูบคลำร่างน้อยๆ ที่กลมดิกนุ่มนิ่มของลูกหมูฟังเสียงร้องอื้อๆ อันออดอ้อนฉอเลาะของมัน ลูกหมูที่น่ารักเชื่องเชื่อเช่นนี้ถึงกับเป็นวิญญาณไฟ ช่างยากจะเชื่อลงโดยแท้

หลังจากกิเลนทองเพลิงชาดที่อยู่บนแท่นบวงสรวงก้มหน้าลงกลืนสมุนไพรวิเศษขั้นแปดต้นหนึ่งลงไปตามการกำกับสั่งการของเจิ้งเฉวียนแล้วก็คุกเข่าหมอบลงข้างเจิ้งเฉวียนอย่างช้าๆ

ผ่านไปราวหนึ่งชั่วยามกิเลนก็แหงนหน้าพ่นลูกไฟสีแดงฉานลูกหนึ่งขึ้นฟ้า กลางลูกไฟมีน้ำยาสกัดสมุนไพรวิเศษสีเขียวเข้มไหลเวียนอยู่อย่างเชื่องช้า ดูสะดุดตาพร่าพรายอย่างที่สุด

เหล่าผู้ฝึกตนที่มุงดูอยู่ต่างส่งเสียงอุทานชื่นชมออกมาพร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย

เจิ้งเฉวียนสองตาหลุบต่ำ คล้ายว่าไม่ได้ยินเสียงเหล่านี้ ลูกไฟลูกนั้นลอยอยู่กลางอากาศ กิเลนวิญญาณไฟอ้าปากกลืนสมุนไพรวิเศษอีกต้นหนึ่งลงไปอีกครั้ง ทำเช่นนี้ซ้ำไปซ้ำมาอยู่หลายร้อยครั้ง และแล้วเหนือตัวมันก็มีลูกไฟสีแดงฉานลอยอยู่เต็ม ลูกไฟแต่ละลูกมีน้ำยาสกัดสมุนไพรวิเศษอยู่บ้างมากบ้างน้อยไม่เท่ากัน

บริเวณรอบๆ เจิ้งเฉวียนดูเหมือนถูกปกคลุมด้วยเมฆแดงเป็นชั้นหนาลูกไฟเล็กๆ หลายร้อยลูกกลางกลุ่มเมฆแดงนี้ดูเหมือนเป็นดวงดาวส่องแสงระยิบระยับกลางผืนฟ้าสีแดงฉาน จีโยวกู่ที่อยู่ล่างแท่นเพ่งสมาธิมองไป

ก็พบว่าพวกมันถึงกับเรียงตัวกันเป็นแผนภูมิอาคมง่ายๆ แต่กลับลึกลับน่าพิศวงอย่างไร้สิ้นสุด

"มิน่าคนสกุลตันถึงได้เทิดทูนปรมาจารย์เจิ้งอย่างที่สุด ปรมาจารย์เจิ้งถึงกับสามารถประสมประสานวิชาข่ายอาคมเข้ากับวิชาหลอมโอสถเรียกว่าเป็นอัจฉริยะโดยแท้!" จีโยวกู่กล่าวชื่นชม

แม้ว่าเมื่อก่อนเขาจะเคารพเลื่อมใสในวิชาหลอมโอสถของเจิ้งเฉวียนอย่างมาก แต่เมื่ออยู่กับจูจูนานวันเข้า ได้เห็นฝีมือมหัศจรรย์ที่ไม่ว่าหลอมโอสถอะไรก็ดูเหมือนสำเร็จได้โดยไม่เปลืองแรงของจูจูจนชินความเคารพเลื่อมใสนี้ก็ค่อยๆ จางหายไปมากโดยไม่รู้ตัว

จวบจนบัดนี้ได้เห็นเจิ้งเฉวียนสำแดงความสามารถอย่างเต็มกำลังต่อหน้าธารกำนัลด้วยตาของตัวเอง เขาถึงได้รู้สึกว่าได้เห็นเท่านี้ก็เพียงพอแล้วอย่างแท้จริง

กระทั่งตัวจูจูก็ยังรู้สึกว่าแปลกใหม่ไม่เคยได้ยินได้เห็น น้ำยาสกัดสมุนไพรวิเศษหลายร้อยชนิดนี้รวมตัวกันอยู่กลางข่ายอาคมเมฆาเพลิงต่างสื่อสนองประสานกันและกัน อีกเดี๋ยวพอผสมรวมกันเป็นยาลูกกลอนจะยิ่งราบรื่นเป็นธรรมชาติมากขึ้น โอกาสหลอมสำเร็จและคุณภาพยาลูกกลอนมิใช่สิ่งที่วิชาหลอมโอสถปกติทั่วไปจะเทียบเคียงได้เด็ดขาด

การสกัดสมุนไพรวิเศษในขั้นตอนแรกเสร็จลงแล้ว เจิ้งเฉวียนจึงกินยาลูกกลอนลงไปเพิ่มพลัง ปรับสภาพตัวเองให้อยู่ในภาวะที่ยอดเยี่ยมที่สุดอีกครั้ง จากนั้นก็สั่งให้กิเลนวิญญาณไฟดูดเอาลูกไฟหลายร้อยลูกที่อยู่กลางอากาศเข้าสู่ร่างกาย

กิเลนทองเพลิงชาดเชิดหน้ายืดอก เปล่งเสียงร้องคำรามราวกับ

ฟ้าร้องขึ้นฟ้า เมฆแดงที่เหนือศีรษะเริ่มหมุนวนอย่างรวดเร็วจนกลายเป็นน้ำวนสีแดงเพลิงม้วนเอาลูกไฟหลายร้อยลูกนั้นไว้ พริบตาเดียวก็ถูกดูดเข้าไปในปากของกิเลน

เจิ้งเฉวียนนั่งขัดสมาธิประกบสองมือร่ายอาคม กิเลนก้มหน้าหมอบอยู่เบื้องหน้าเขา ไม่รู้ว่าผ่านไปนานเท่าใดท้องฟ้าพลันเกิดการเปลี่ยนแปลง เมฆมงคลเจ็ดสีจำนวนนับไม่ถ้วนพากันกรูมายังเขาหงอวิ๋น

ทว่าเมฆมงคลหลากสีเหล่านี้กลับมิได้ไปรวมตัวกันที่เจิ้งเฉวียน มีคนหลอมยาลูกกลอนสำเร็จแล้ว

ขณะที่ยาลูกกลอนขั้นเจ็ดขึ้นไปหลอมสำเร็จมีความเป็นไปได้ที่จะเกิดปรากฏการณ์พิเศษขึ้นบนฟ้า แม้ว่าก่อนหน้านี้พวกตันตู้จะหลอมยาลูกกลอนขั้นเจ็ดออกมาได้ แต่คุณภาพของยาลูกกลอนที่ถูกหลอมข้ามขั้นถึงสองขั้นจนแค่พอกล้อมแกล้มหลอมสำเร็จได้เช่นนั้นเทียบกับยาลูกกลอนชั้นเลวในขั้นเดียวกันยังถือว่าด้อยกว่า จึงย่อมไม่มีปัญญาชักนำให้เกิดปรากฏการณ์บนท้องฟ้าได้

คราวนี้เป็นนักหลอมโอสถขั้นเจ็ดตัวจริงลงมือหลอมโอสถ จึงย่อมจะแตกต่างกันอย่างมาก

เมฆสีบนท้องฟ้ารวมตัวกันอย่างรวดเร็ว หนึ่งในนักหลอมโอสถสกุลเยี่ยนบนเขาหงอวิ๋นตวาดลั่นขึ้นว่า "เปิด!" ไฟแท้ขั้นกำเนิดใหม่ที่ล้อมเตาหลอมโอสถเบื้องหน้าอยู่สลายไปสิ้น ยาลูกกลอนสีม่วงสองเม็ดลอยขึ้นมาจากในเตาหลอม รัศมีรุ้งต่างสีกันสามสายส่องจากท้องฟ้าลงบนยาลูกกลอนพร้อมกัน กลิ่นหอมของยาลูกกลอนตลบอบอวลไปทั่วทิศ ผู้ฝึกตนไม่น้อยได้กลิ่นหอมนี้แล้วก็รู้สึกว่าจิตใจกระเตื้องขึ้น!

นักหลอมโอสถสกุลเยี่ยนคนนั้นมีสีหน้าสงบนิ่ง เก็บยาลูกกลอนขึ้นมาแล้วกลับไปนั่งขัดสมาธิลงที่เดิม มองดูนักหลอมโอสถคนอื่นโดยเฉพาะอย่างยิ่งเจิ้งเฉวียนกับสวินต้วนเจียนหลอมโอสถกันต่อไป

วัตถุดิบสำหรับยาลูกกลอนขั้นเจ็ดล้ำค่าราคาแพงอย่างยิ่ง ดังนั้นนักหลอมโอสถจึงต่างแบ่งวัตถุดิบออกเป็นสองส่วน แต่ละเตาต่อให้มีสัดส่วนหลอมสำเร็จเต็มสิบก็ยังได้ยาลูกกลอนเพียงห้าเม็ด นี่ถือเป็นธรรมเนียมปฏิบัติไปแล้ว

ดังนั้นการที่นักหลอมโอสถขั้นเจ็ดผู้นี้สามารถหลอมยาลูกกลอนออกมาได้สองเม็ดพร้อมกับชักนำให้เกิดปรากฏการณ์รัศมีรุ้งสามสีแสดงว่าแม้สัดส่วนในการหลอมสำเร็จของเขาจะไม่สูง แต่คุณภาพยาลูกกลอนกลับไม่เลว นับได้ว่ามีความสามารถระดับกลางในหมู่นักหลอมโอสถขั้นเจ็ดแล้ว

การประลองระหว่างเจิ้งเฉวียนกับฉือชัวเย่าในตอนนั้น ฉือชัวเย่าหลอมสำเร็จสามเม็ดและเกิดปรากฏการณ์รัศมีรุ้งห้าสี ด้วยกิตติศัพท์ชื่อเสียงของเขานับว่าสำแดงความสามารถได้เกินระดับแล้ว แค่คิดก็รู้ได้แล้วว่าการหลอมยาลูกกลอนขั้นเจ็ดมีความยากมากเพียงไร

ตี่ฉานซึ่งได้เห็นภาพฉากนี้ก็นึกเรื่องนี้ขึ้นได้ จึงแสยะยิ้มพูดว่า "ในตอนที่ปรมาจารย์เจิ้งยังเป็นนักหลอมโอสถขั้นหกชั้นยอดก็หลอมยาลูกกลอนขั้นเจ็ดได้สำเร็จสามเม็ดและเกิดปรากฏการณ์รัศมีรุ้งหกสี ตอนนี้ทั้งเลื่อนขึ้นขั้นเจ็ดทั้งมีวิญญาณไฟ การจะเอาชนะเจ้าพวกนั้นเป็นเรื่องง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือเลยทีเดียว!"

เจิงซู่ได้ยินเช่นนี้ก็ยิ่งตื่นเต้นดีใจ ถอนใจเสียดายก่อนว่า "น่าเสียดาย

ที่ข้าไม่ได้เห็นปรมาจารย์เจิ้งกับฉือชัวเย่าผู้นั้นประลองกันด้วยตาตัวเอง... ทว่าวันนี้จะต้องยิ่งยอดเยี่ยมกว่าคราวนั้นแน่นอน!"

เรื่องที่เจิ้งเฉวียนเอาชนะฉือชัวเย่าข้ามขั้นถูกคนของสามสำนักใหญ่จงใจป่าวประกาศจนแพร่ไปทั่วทั้งดินแดนจิ้นเฉียนนานแล้ว เจิงซู่ย่อมจะเคยได้ฟังมาเช่นกัน

เมฆมงคลหลากสีสันบนท้องฟ้าหาได้ให้เกียรติมารวมตัวกันเพียงเพื่อนักหลอมโอสถสกุลเยี่ยนคนเมื่อครู่นี้ไม่ เพียงไม่นานนักหลอมโอสถคนอื่นก็ทยอยกันหลอมสำเร็จ รัศมีรุ้งหลายสายสาดลงมาจากบนฟ้า ส่องให้บริเวณเล็กๆ บนยอดเขาหงอวิ๋นดูราวกับเป็นดินแดนความฝัน

อีกหลายปีให้หลังเหล่าผู้ฝึกตนที่เคยได้ยลฉากเหตุการณ์นี้กับตาก็ยังคงระลึกถึงมิวางวาย สามารถได้เป็นประจักษ์พยานต่อปรากฏการณ์รัศมีรุ้งจำนวนมากมายเพียงนี้ในเวลาเดียวกันได้ เกรงว่านับตั้งแต่มีดินแดนจิ้นเฉียนเป็นต้นมานี่จะเป็นครั้งแรก

ผู้ฝึกตนทั้งสิบเอ็ดคนบนแท่นประลองนอกจากสวินต้วนเจียนกับเจิ้งเฉวียน ผลงานของคนที่เหลือก็พากันเปิดเผยออกมาแล้ว นักหลอมโอสถมีผลงานดีที่สุดสองคนล้วนหลอมสำเร็จสี่เม็ด เกิดรัศมีรุ้งหกสี

สองคนนี้มาจากสกุลตันและสกุลเยี่ยนฝ่ายละคนพอดี ล้วนแต่เป็นผู้ฝึกตนสูงวัยที่มีอายุร่วมพัน ความสำเร็จในวันนี้ได้มาไม่ง่าย แม้จะต่างเป็นปฏิปักษ์กัน แต่ในเวลานี้ก็อดจะเกิดความรู้สึกเห็นอกเห็นใจกันไม่ได้

ที่น่าแปลกคือหลังจากเกิดปรากฏการณ์รัศมีรุ้งไปเก้าครั้ง เมฆมงคลหลากสีบนฟ้าก็ค่อยๆ สลายตัวไป

คนทั้งหลายหาได้ประหลาดใจนัก เนื่องจากยาลูกกลอนที่เจิ้งเฉวียนกับสวินต้วนเจียนหลอมล้วนเป็นขั้นแปด หากหลอมสำเร็จ สิ่งที่จะเกิดขึ้นคือเคราะห์สายฟ้า มิใช่ปรากฏการณ์รัศมีรุ้งธรรมดาๆ แล้ว

หลายวันมานี้ผู้ฝึกตนที่รวมตัวกันอยู่บนเขาหงอวิ๋นมิได้ลดจำนวนลงเลย กลับยิ่งมายิ่งมากขึ้นด้วยซ้ำ แต่ละคนล้วนกำลังรอคอยผลงานการหลอมยาลูกกลอนของเจิ้งเฉวียนกับสวินต้วนเจียนด้วยความร้อนใจ

ยาลูกกลอนขั้นเจ็ดว่าพบเห็นได้น้อยจนน่าโมโหแล้ว แต่ยาลูกกลอนขั้นแปดนั้นเกรงว่าชั่วชีวิตของพวกเขาก็คงมีโอกาสได้เห็นเพียงครั้งนี้เท่านั้น

กลิ่นหอมอ่อนจางโชยลอดออกมาจากเตาหลอมพระแม่ธรณีที่เบื้องหน้าสวินต้วนเจียน แม้แต่ผู้ฝึกตนขั้นกำเนิดใหม่ช่วงปลายที่รับผิดชอบดำเนินงานชุมนุมอยู่บนแท่นบวงสรวงผู้นั้นเองก็ยังอดจะออกแรงสูดดมอย่างไม่ห่วงภาพลักษณ์ไม่ได้ ผู้ฝึกตนล่างแท่นยิ่งอยากเอาศีรษะยื่นไปจ่อบนเตาหลอมโอสถแล้วสูดกลิ่นหอมของยาลูกกลอนให้สิ้นใจแทบขาด

กลิ่นหอมของยาลูกกลอนขั้นแปดนั้นแค่สูดดมก็มีประโยชน์ต่อร่างกายอย่างมากแล้ว

ท้องฟ้าไม่รู้ว่ามืดมิดตั้งแต่เมื่อใด บนม่านราตรีมีเมฆหนาทึบเคลื่อนตัวม้วนหอบ บดบังพระจันทร์และดวงดาวจนมิด

เปรี้ยง! เสียงดังสนั่น สายฟ้าสีขาวสะอาดสายหนึ่งราวกับเป็นกระบี่คมพาดผ่านม่านฟ้ามืดมิด ผ่าลงมายังเตาหลอมพระแม่ธรณีที่เบื้องหน้าสวินต้วนเจียน

สวินต้วนเจียนเตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้ว ครอบแสงเหลือบสีน้ำเงิน

ปกป้องทั้งตัวเขาเอาไว้ วัตถุเซียนชิ้นหนึ่งแม้จะเป็นเพียงระดับกลาง แต่วัตถุเซียนระดับกลางที่ใช้เพื่อการป้องกันเพียงอย่างเดียวบางครั้งยังมีประโยชน์กว่าวัตถุเซียนระดับสูงเสียอีก

เหมือนกับตอนนี้ สายฟ้าผ่าลงมาสายแล้วสายเล่า สวินต้วนเจียนกลับยังคงไม่สะทกสะท้าน ไม่มองไม่แยแส

ยาลูกกลอนสีทองแวววับเม็ดหนึ่งลอยช้าๆ ขึ้นมาจากเตาหลอมพระแม่ธรณี สายฟ้าสวรรค์แต่ละสายที่ผ่าลงบนมันล้วนแต่ทำให้มันยิ่งกลมเกลี้ยงยอดเยี่ยมบริสุทธิ์มากขึ้น กลิ่นหอมเองก็ยิ่งเข้มข้นอบอวลขึ้นเช่นกัน

หลังสายฟ้าผ่าลงมาติดต่อกันห้าสาย เมฆทึบบนฟ้าก็ค่อยๆ สลายไป สายตาของคนทั้งหมดจับจ้องไปที่ยาลูกกลอนหนึ่งเม็ดนั้น... ลูกกลอนความลับสวรรค์ขั้นแปด ทั้งยังมีคุณภาพชั้นกลาง!

ที่ผิวยาลูกกลอนสีทองถูกปกคลุมด้วยหมอกสีทองบางๆ ชั้นหนึ่ง ดูมีลักษณะเหมือนเต่า

สวินต้วนเจียนกอบประคองยาลูกกลอนวางลงบนจานหยกก่อนชูขึ้นสูงด้วยสีหน้าเคร่งครัดศรัทธา ไม่รู้ว่าใครเปล่งเสียงชื่นชมขึ้นนำท่ามกลางความเงียบสงัด เพียงไม่นานก็กลายเป็นกระแสคลื่นม้วนซัดไปทั่วทั้งเขาหงอวิ๋น

เปรี้ยง!

คนทั้งหลายยังไม่ทันได้หายใจหายคอคล่อง เสียงฟ้าผ่าก็ดังขึ้นกลางอากาศอีกครั้ง ยาลูกกลอนของเจิ้งเฉวียนกำลังจะหลอมสำเร็จแล้วเช่นกัน

จูจูขยุ้มแขนเสื้อของอิ่นจื่อจางไว้ด้วยความตื่นเต้นเป็นกังวล แม้เจิ้งเฉวียนจะมีวิญญาณไฟ แต่เขาอายุยังไม่ถึงสามร้อยปี ประสบการณ์หลอมยาลูกกลอนต้องต่างชั้นกับสวินต้วนเจียนที่อายุเกินพันปีอย่างแน่นอน มิหนำซ้ำเขาเพิ่งจะเลื่อนขึ้นขั้นเจ็ดได้ไม่ถึงสิบปี ในขณะที่สวินต้วนเจียนเป็นนักหลอมโอสถขั้นเจ็ดชั้นยอด อีกทั้งมีเตาหลอมพระแม่ธรณีอยู่ในมือ สองคนมีโอกาสแพ้ชนะคนละครึ่ง

พร้อมกับเสียงฟ้าผ่า กิเลนทองเพลิงชาดกระทืบเท้าทั้งสี่ทะยานตัวขึ้นฟ้า เหาะไปหาเมฆสายฟ้าที่กลางอากาศ

ฟู่! ยาลูกกลอนสีครึ่งดำครึ่งขาวเม็ดหนึ่งถูกพ่นออกจากปากกิเลนเข้าปะทะกับสายฟ้าสายแรกเต็มๆ

ยาลูกกลอนเริ่มหมุนวนด้วยความเร็ว บริเวณโดยรอบมันก่อตัวเป็นกระแสปราณหมุน ถึงกับดูดสายฟ้านั้นเข้าไปตรงกลาง!

นี่มันเรื่องอะไรกัน บรรดาคนที่มุงดูอยู่บนเขาสูดหายใจเย็นเยียบ ยาลูกกลอนเม็ดเล็กๆ เม็ดหนึ่งถึงกับดูดซับสายฟ้าสวรรค์ได้ สวินต้วนเจียนหน้าเปลี่ยนสีไปมา รู้สึกสังหรณ์ไม่ดีอยู่รำไร จึงแค่นเสียงเย็นก่อนว่า "เล่นลวดลายตบตาคน!"

กิเลนทองเพลิงชาดเป็นร่างดวงจิต รับสายฟ้าสวรรค์ตรงๆ ถ้าไม่ระวังแม้แต่นิดเดียวก็ร่างสลายกันได้ง่ายๆ ทว่าเจิ้งเฉวียนเป็นคนใจกล้า มิได้รีบร้อนเรียกมันกลับมา กลับสั่งการให้มันพุ่งตัวไปมาระหว่างสายฟ้าด้วยความว่องไว ช่วยชักนำให้ยาลูกกลอนเม็ดนั้นดูดซับพลังจากสายฟ้าสวรรค์อย่างไม่ขาดตอน

สายฟ้าสวรรค์ห้าสายเต็มๆ หายไปในชั่วพริบตา หากแต่เมฆสายฟ้า

บนฟ้าไม่มีทีท่าจะสลายไปแม้แต่น้อย กลับยิ่งหนาทึบยิ่งกว่าเดิม

สวินต้วนเจียนกับนักหลอมโอสถสกุลเยี่ยนที่เหลือมีสีหน้าอึ้งงัน รอคอยสายฟ้าสวรรค์สายที่หกผ่าลงมาเพื่อประกาศความปราชัยของพวกเขา

เปรี้ยง!

สายฟ้าสวรรค์สายที่หกพุ่งลงมาถึงอย่างไม่มีลังเล พลังของสายฟ้าสวรรค์ครั้งนี้เห็นได้ชัดว่ามากเกินกว่าสายฟ้าห้าสายก่อนหน้านี้จะเทียบติด กระแสปราณหมุนที่ก่อตัวขึ้นบนยาลูกกลอนเองก็รองรับไม่ไหว ถูกซัดกระจายในทันที ทว่าตัวยาลูกกลอนกลับยิ่งมีรัศมีสะดุดตากว่าเดิม

คนทั้งหลายเพิ่งจะโล่งอกก็พลันมีเสียงดังเปรี้ยงมาจากบนฟ้าอีกครั้งหนึ่ง...ถึงกับเป็นสายฟ้าสวรรค์สายที่เจ็ด!

เจิ้งเฉวียนเองก็คาดไม่ถึงว่าจะมีผลลัพธ์เช่นนี้ ยาลูกกลอนแสดงชัดว่ารับพลังของสายฟ้าสวรรค์ถึงขีดสุดแล้ว หากรับสายฟ้าอีกครั้งเป็นไปได้มากว่ายาลูกกลอนจะถูกทำลาย

สวินต้วนเจียนเพียงรู้สึกเหมือนรอดตาย แอบหวังให้สายฟ้าสวรรค์สายนี้ผ่าลงมาแรงกว่าเก่า

ครั้นแสงสายฟ้าแลบขึ้น สายฟ้าสายที่เจ็ดก็ผ่าลงมา เจิ้งเฉวียนไม่มีเวลาให้คำนึงถึงเรื่องอื่นใด ล้วงของสิ่งหนึ่งออกจากในอกเสื้อก่อนโยนขึ้นไปกลางอากาศ ครอบยาลูกกลอนเอาไว้ตรงกลาง

พอโยนของสิ่งนั้นออกไปแล้วเจิ้งเฉวียนถึงตระหนักได้ด้วยความรู้สึกเชื่องช้าว่ามันคืออะไร มันคือเตาหลอมละลายตะวันที่เขาใช้ในสมัยก่อน! หากแต่จะนึกเสียใจก็ไม่ทันแล้ว

เปรี้ยง! เตาหลอมละลายตะวันถูกสายฟ้าสายนั้นผ่าเข้าใส่ ลอยหมุนติ้วตกลงมาจากกลางอากาศ ตัวเตาหลอมไหม้เกรียม ถูกสายฟ้าสวรรค์ทำลายพังพินาศ

เจิ้งเฉวียนเก็บเตาหลอมวิเศษกลับมา ปวดใจจนหน้าเปลี่ยนสีแล้ว... เตาหลอมวิเศษนี้เป็นวัตถุศักดิ์สิทธิ์ระดับสูงที่สมัยก่อนตันหนีขอร้องให้อาจารย์ของนางหลอมให้เขากับมือ นับได้ว่าเป็นของแทนใจของพวกเขาสองคน วันนี้ถึงกับพังเช่นนี้ เจ็บปวดยิ่งกว่าเฉือนเนื้อเขาเสียอีก

ความปีติยินดีที่หลอมยาลูกกลอนขั้นแปดสำเร็จก็ถูกซัดหายไปกว่าค่อนเช่นกัน เจิ้งเฉวียนเก็บเตาหลอมวิเศษที่พังแล้วด้วยสีหน้าหนักอึ้ง ก่อนจะนำยาลูกกลอนขั้นแปดที่นำเหตุเภทภัยมาให้เม็ดนั้นวางลงบนจานหยก

ยาลูกกลอนเม็ดนี้มีสีครึ่งดำครึ่งขาวแปรเปลี่ยนไปมา ดูราวกับเป็นสัญลักษณ์หยินหยางใจกลางแผนภูมิแปดลักษณ์เคลื่อนที่ว่ายวนเวียน ด้านนอกยาลูกกลอนก็มีหมอกล้อมรอบอยู่เช่นเดียวกัน รูปร่างเปลี่ยนแปลงไปมาเหมือนกับกลุ่มฝุ่นดาวบนท้องฟ้า ผู้ฝึกตนระดับขั้นสูงจำนวนหนึ่งเพ่งสมาธิมองดูก็ถึงกับคล้ายว่าสื่อสนองได้ถึงหลักการฟ้าดินหยินหยาง แต่ละคนจิตใจเมามาย นิ่งเหม่อราวกับไก่ไม้ ลืมไปโดยสิ้นเชิงว่าตนเองกำลังอยู่ที่ใด

ผู้ฝึกตนที่ตบะแย่หน่อยถึงขนาดรู้สึกว่ามองยาลูกกลอนเม็ดนั้นนานเข้า ดวงจิตก็จะถูกมันดูดเข้าไปข้างในแล้ว

ไม่จำเป็นต้องมีคำพูดใดๆ ทุกผู้คนก็ล้วนรู้ว่าการประลองรอบนี้ได้ผลแพ้ชนะแล้ว ยาลูกกลอนขั้นแปดลึกลับที่เจิ้งเฉวียนหลอมเม็ดนี้

ชนะขาดลอย

"เป็นลูกกลอนหยินหยางสรรพสิ่ง! ตันติ่ง วิชาหลอมโอสถของเจ้าแม้แต่ข้าก็ยังสู้ไม่ได้!" รอยยิ้มของตันหร่านเปี่ยมไปด้วยแววชื่นชมประหลาดใจ

เจิ้งเฉวียนยังไม่หายหดหู่ที่ของแทนใจถูกทำลาย ได้ยินตันหร่านชื่นชมสรรเสริญเสียสูงส่งก็เพียงแต่ตอบกลับไปด้วยท่าทางเลื่อนลอย "ผู้อาวุโสชมเกินไปแล้ว"

"ปรมาจารย์เจิ้งสมกับเป็นปรมาจารย์เจิ้งจริงๆ สุขุมมั่นคงนัก! นี่ถึงจะเรียกว่าลักษณะของผู้วิเศษที่แท้จริง! สวินต้วนเจียนอะไรนั่นหลอมยาลูกกลอนขั้นแปดธรรมดาๆ ได้สำเร็จเม็ดเดียวก็แสดงท่าทางภูมิอกภูมิใจเสียอย่างกับอะไร ไร้การอบรมสิ้นดี!" เจิงซู่ศิโรราบอยู่ใต้ชายชุดของเจิ้งเฉวียนเต็มตัวแล้ว ผู้ใดที่เป็นปรปักษ์กับบุคคลต้นแบบ ต่อให้หลอมยาลูกกลอนขั้นแปดออกมาได้ก็ยังเห็นเป็นคนธรรมดา คนที่ไม่มีค่าให้เอ่ยถึง คนที่จำเป็นต้องเหยียดหยามดูถูก!

"แม่นางเจิงซู่ อันที่จริงสวินต้วนเจียนผู้นี้นับว่าไม่เลวอย่างมากแล้ว เพียงแต่ปรมาจารย์เจิ้งร้ายกาจกว่าเขาเท่านั้นเอง" แม้จูจูจะตื่นเต้นภูมิใจอย่างมากเช่นกัน แต่ก็ยังมีสติอยู่

หากว่ากันด้วยใจเป็นกลาง การที่สวินต้วนเจียนหลอมลูกกลอนความลับสวรรค์ขั้นแปดที่ชักนำสายฟ้าสวรรค์ได้ห้าสายเม็ดนั้นออกมาได้มิใช่เรื่องง่ายสักนิด เรียกตัวเองเป็นนักหลอมโอสถขั้นเจ็ดชั้นยอดได้เต็มปาก ต่อให้นักหลอมโอสถขั้นแปดสำแดงฝีมือเองก็ไม่แน่ว่าจะทำได้ดีกว่าเขาเสียเท่าไร

เจิงซู่แบ่งสติมาคิดพิจารณาอยู่ชั่วครู่อย่างหาได้ยาก ก่อนว่า "มิผิด ถ้าเขาอ่อนด้อยเกินไปจะช่วยขับความสมบูรณ์แบบของปรมาจารย์เจิ้งได้อย่างไร!"

จูจูหมดคำพูด

สวินต้วนเจียนบนแท่นบวงสรวงฝืนหัวเราะเสียงขื่นสองทีก่อนพูดด้วยน้ำเสียงชิงชัง "เจิ้งเฉวียนคนเก่ง! อัจฉริยะแห่งสกุลตัน! ข้าด้อยฝีมือจัดการเจ้าไม่ได้ ทว่าพวกเจ้าอย่าได้ใจมากเกินไป สกุลเยี่ยนของพวกข้าก็มีบุคคลที่สุดยอดเช่นเดียวกัน ดูซิว่ารอบต่อไปพวกเจ้าจะยังยิ้มออกหรือไม่!" พูดจบก็หันหลังเดินนำเหล่านักหลอมโอสถสกุลเยี่ยนกลับไปฝั่งตนเอง

เฉียนหลางที่อยู่ด้านข้างผ่อนลมหายใจยาว ก่อนกล่าวกับนักหลอมโอสถไม่กี่คนที่ไม่ได้อยู่ในอาณัติแคว้นตันเช่นเดียวกันว่า "ผู้แซ่เฉียนมีชีวิตอยู่มาหลายร้อยปี จนบัดนี้ถึงได้รู้ว่าเส้นทางการหลอมโอสถถึงกับยังมีขีดขั้นเช่นนี้อยู่ด้วย ไม่เสียแรงที่มางานชุมนุมนี้! ไม่เสียแรงที่เกิดมาแล้ว!"

ในใจนักหลอมโอสถไม่กี่คนนั้นก็รู้สึกเช่นเดียวกัน จึงพยักหน้าตอบรับเห็นด้วย มีเพียงอู๋จื้อนักหลอมโอสถขั้นหกจากสำนักเจาไช่ที่สีหน้าเดี๋ยวแดงเดี๋ยวซีด อึกอักพูดไม่ออก

ก่อนหน้านี้เขายังทำปากดีบอกกับพวกเจิ้งเฉวียนว่าอยากประลองฝีมือในรอบเดียวกัน มิน่าผู้อื่นถึงได้ไม่แยแสตน...ห่างชั้นกันเกินไปแล้ว ชั่วชีวิตนี้เขายังไม่รู้เลยว่าจะมีโอกาสแยกร่างวิญญาณไฟได้หรือไม่ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าบรรลุถึงขีดขั้นเดียวกับเจิ้งเฉวียนหรือสวินต้วนเจียน วาจาโง่เขลา

ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำที่เขาพูดออกไปไม่อายปากเหล่านั้นเป็นการหาเรื่องขายหน้าให้ตัวเองโดยแท้!

ความสะท้านสะเทือนที่สวินต้วนเจียนกับเจิ้งเฉวียนนำพามาผ่านไปค่อนคืนเต็มๆ ถึงค่อยๆ สงบลง

ขอบฟ้าเริ่มปรากฏแสงอรุณ เริ่มต้นวันใหม่อีกครั้ง และงานชุมนุมสุดยอดนักหลอมโอสถก็ดำเนินมาถึงช่วงสุดท้ายอย่างแท้จริง ผู้ฝึกตนขั้นกำเนิดใหม่บนแท่นบวงสรวงผู้นั้นลุกขึ้นมาประสานมือค้อมคำนับต่ำให้นักหลอมโอสถทั้งสองฝ่ายก่อนว่า "เรียนเชิญนักหลอมโอสถขั้นแปดขึ้นสำแดงวิชา!"

ตันหร่านกับเฝินปี้ชิ่นสะบัดแขนเสื้อลุกขึ้นยืนก่อนก้าวเดินทีละก้าวไปหยุดบนแท่นบวงสรวงไฟสวรรค์

เหล่านักหลอมโอสถสกุลเยี่ยนไร้ซึ่งการเคลื่อนไหว ตันเถิงที่เป็นนักหลอมโอสถขั้นแปดชั้นยอดเพียงหนึ่งเดียวนั่งนิ่งไม่ขยับ

ผู้ที่ไม่รู้ความในต่างมองหน้ากันเลิ่กลั่กด้วยความแปลกใจอย่างมาก พวกตันหร่าน เฝินปี้ชิ่น และเจิ้งเฉวียนกลับรู้แก่ใจดีว่าตันเถิงได้รับบาดเจ็บสาหัสจนไร้กำลังจะลงประลองแล้ว

เสียงทอดยาวราวกับทอดถอนใจดังมาจากทางด้านหลังนักหลอมโอสถสกุลเยี่ยน เงาร่างยักษ์สายหนึ่งลอยมาจากทางเมืองหลิงตันพริบตาเดียวก็มาถึงยอดเขาหงอวิ๋น พลังกดดันทรงอานุภาพเกรียงไกรทำให้ผู้ฝึกตนทั้งหมดบนเขาเกิดความครั่นคร้ามขึ้นมาอย่างห้ามตัวเองไม่ได้

พวกเขาเงยหน้ามองไปก็เห็นว่าสิ่งที่ปรากฏกายอยู่บนฟ้าคืองูยักษ์

สีแดงฉานที่ยาวเป็นร้อยจั้งตัวหนึ่ง แต่ตำแหน่งหัวงูกลับงอกเป็นศีรษะคนอย่างแปลกประหลาด บนใบหน้านั้นมีดวงตาสีดำสนิทที่ใหญ่จนน่าตกใจคู่หนึ่ง ในปากคาบคบเพลิง เปลวเพลิงโชติช่วงขับให้ใบหน้านั้นดูยากจะแยกแยะเพศ พิลึกพิลั่นน่างงงวย

นี่ก็คือมังกรเปลวอสูร สัตว์เทพในตำนานที่มีทั้งพลังหยินและหยางในเวลาเดียวกัน!

บนลำตัวสีแดงฉานยาวเฟื้อยของมังกรเปลวอสูรมีผู้เฒ่าชุดเทาผู้หนึ่งนั่งขัดสมาธิอยู่ ไม่ต้องถามก็รู้ว่าคือเยี่ยนเจี้ยนตี๋อดีตประมุขสกุลเยี่ยนไท่ซั่งหวงแห่งแคว้นตัน มังกรเปลวอสูรตัวนี้ก็คือวิญญาณไฟของเขา

เยี่ยนซื่อเทียนมีบทบาทบารมีมากเกินไป ทำให้ทุกคนแทบจะลืมไปแล้วว่าสกุลเยี่ยนยังมีบุคคลร้ายกาจเช่นนี้อยู่อีกหนึ่ง...เยี่ยนเจี้ยนตี๋นักหลอมโอสถขั้นแปด ผู้ฝึกตนขั้นมหายานที่ดูดซับไฟชาดกลืนทอง!

ที่น่าแปลกใจคือด้านข้างเขายังมีคนลึกลับที่สวมหน้ากากและชุดดำห่อหุ้มทั้งร่างอย่างมิดชิดยืนอยู่อีกผู้หนึ่ง

ผู้ดำเนินงานบนแท่นบวงสรวงประสานมือค้อมคำนับคนทั้งสองที่กลางอากาศอีกครั้งก่อนกล่าวเสียงดังฟังชัด "เชิญปรมาจารย์ทั้งสองท่านเข้าประจำที่เพื่อสำแดงวิชาขอรับ!"

คนลึกลับผู้นั้นก็เป็นนักหลอมโอสถขั้นแปดเช่นกัน!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

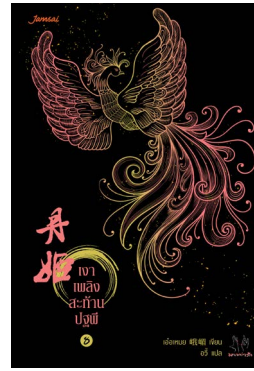

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

http://store.jamsai.com/9786160623297.html